

Recull de Premsa

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

► 27 Enero, 2016

Mario, de 79 años, quiso que Isabel, de 64 años, le acompañara en el homenaje a la editora Carmen Balcells, la mujer que le apoyó como escritor.

La novia de Mario Vargas Llosa acudió con él al homenaje a la editora Carmen Balcells en Barcelona. Allí, coincidió con su ex marido, el marqués de Griñón.

► 27 Enero, 2016

Camino de los **Goya**

Mario e Isabel asistirán a la gala de la 30ª edición de los Goya, que se celebrará el 6 de febrero en Madrid. El Nobel es el encargado de entregar el galardón al mejor guión.

Isabel Preysler

se codea con la cultura

Habían anunciado desde la agencia literaria de la fallecida Carmen Balcells que habría sorpresa durante su homenaje, y la hubo. Isabel Preysler acompañó a Mario Vargas Llosa en un día tan señalado, consciente de la importancia que la agente literaria catalana ha ejercido en la vida profesional de su pareja.

El Palau de la Música de Barcelona fue el lugar elegido para este especial evento en recuerdo a la agente literaria de

lengua castellana más influyente del mundo. Por sus manos han pasado escritores de tanto prestigio, además del propio Vargas Llosa, como Gabriel García Márquez o Eduardo Mendoza, entre decenas de reconocidas plumas de España e Iberoamérica.

La pareja se sentó en uno de los palcos, a pocos metros del escenario. El escritor estuvo en todo momento pendiente de su pareja, a la que cogió continuamente de la mano. Am-

bos estuvieron muy cariñosos, lo que confirma el excelente momento personal por el que atraviesan.

Mario Vargas Llosa fue una de las personas que habló para recordar la figura de la mujer que siempre apostó por él como escritor. "Nunca conocí a una persona más generosa", aseguró con la voz entrecortada por la emoción.

Mario e Isabel, que habían llegado al Palau con semblante serio, se relajaron y acabaron

fotografiándose con muchos de los presentes. Entre ellos, la propia alcaldesa de Barcelona, Ada Colau.

La anécdota del homenaje se produjo con la llegada de Carlos Falcó, marqués de Griñón y ex marido de Isabel Preysler, aunque, al parecer, no se vieron.

En el homenaje, al que acudieron, entre otros famosos, Juanjo Puigcorbó o Elena Benarroch, actuó el cantante Joan Manuel Serrat.

DAVID RUIZ / MARÍA JOSÉ RASERO

PAÍS: España
PÁGINAS: 1,20-22
TARIFA: 75640 €
ÁREA: 2046 CM² - 310%

FRECUENCIA: Semanal
O.J.D.: 386220
E.G.M.: 2174000
SECCIÓN: REVISTA

► 27 Enero, 2016

El Nobel entregará el premio al mejor guion
ISABEL PREYSLER Y MARIO VARGAS LLOSA,
PAREJA SORPRESA EN LOS PREMIOS GOYA

De la mano, muy sonrientes y sin escatimar muestras de cariño, Isabel acompañaba por primera vez a Mario a un acto literario, al que también acudió el hijo mayor del premio Nobel, Álvaro Vargas Llosa

20

Junto a estas líneas, Isabel y Mario con las manos entrelazadas en el homenaje que tuvo lugar en el Palau de la Música, en donde fue recordada la fallecida agente literaria Carmen Balcells. A la izquierda, la pareja junto a Nuria Cabutí, directora general del grupo editorial Penguin Random House. Arriba, el premio Nobel e Isabel, vestida con un esmoquin de Tot-Hom, junto a Álvaro Vargas Llosa, hijo mayor del escritor

► 27 Enero, 2016

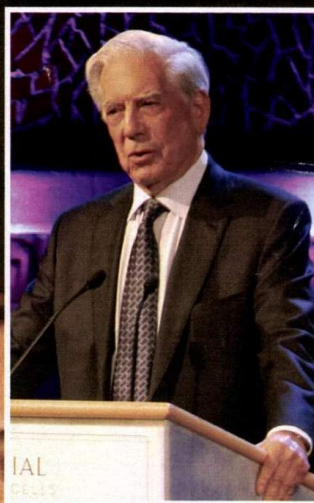

La pareja, que acudirá a la gala de los Premios Goya, estuvo presente en el homenaje que se rindió en Barcelona a la fallecida agente literaria Carmen Balcells

ISABEL PREYSLER, LA PRIMERA DAMA DE LA LITERATURA, FUE PRESENTADA POR MARIO VARGAS LLOSA AL CÍRCULO DE LAS LETRAS

► 27 Enero, 2016

Sobre estas líneas, Carlos Falcó, ex-marido de Isabel Preysler. A la derecha, el cantante Joan Manuel Serrat. Arriba, Mario Vargas Llosa. Al lado de esta imagen, Rodrigo García Barcha, hijo de Gabriel García Márquez. Junto a estas líneas, Isabel muy integrada en el círculo profesional y de amistades de su pareja

INSEPARABLES y cada día más compenetrados. Tras pasar juntos sus primeras Navidades en Miami y disfrutar de unos días en Puerto Rico, Mario Vargas Llosa e Isabel Preysler reaparecieron en el Palau de la Música de Barcelona en el homenaje que se rindió a la agente literaria Carmen Balcells, fallecida el pasado 20 de septiembre a los ochenta y cinco años, y apodada cariñosamente como «mamá grande de las Letras». Cogidos del brazo o con sus manos entrelazadas, el premio Nobel presentó así a Isabel a su círculo profesional y a sus amigos escritores.

Mario, que mantenía una relación profesional y de amistad con Balcells, dedicó unas emotivas palabras a su amiga y compartió junto a Isabel, quien se mostró en todo momento muy cómoda e integrada, uno de los instantes más emotivos del homenaje, cuando Joan Manuel Serrat interpretó la canción «Palabras de amor», la favorita de Carmen.

El escritor y su pareja, que estuvieron acompañados por el hijo mayor de Mario, Álvaro, a quien ya vimos junto a Isabel en la Hispanic Society of America el pasado mes de octubre, coincidieron en este acto con el que fuera marido de Isabel, Carlos Falcó, padre de su hija Tamara, así como con el escritor Eduardo Mendoza y el director de cine colombiano Rodrigo García Barcha, hijo de Gabriel García Márquez.

La pareja, que con pequeños gestos va consolidando poco a poco su noviazgo, ha sido invitada a la gala de entrega de la 30 edición de los Premios Goya, donde el escritor ha sido propuesto para entregar el Goya al mejor guion, una invitación que Mario no ha declinado, por lo que el próximo 6 de febrero el premio Nobel acudirán a la ceremonia acompañados por Isabel Preysler, quien desfilará con él por la alfombra roja por primera vez en este evento.

Fotos: AGENCIAS

El premio Nobel ha sido propuesto para entregar el Goya al mejor guion, por lo que acudirá el próximo 6 de febrero a la gran ceremonia del cine español acompañado por Isabel Preysler

Agenda

'JUICIO A UNA ZORRA'

CARMEN MACHI AL GOYA

Fins al 31 de gener al Teatre Goya, l'actriu, de 52 anys, es fica a la pell d'Helena de Troia, la dona a qui s'acusa d'haver desencadenat la guerra més famosa de l'antiguitat.

SIMFÒNICS AL PALAU

MÚSICA I DÀNSA ES FONEN

Dirigida per la violinista Lorenza Borrani i en col·laboració amb la ballarina Lali Ayguadé, l'Orquestra Simfònica del Vallès tocarà La Inacabada de Schubert aquest dissabte al Palau de la Música.

CANÇÓ D'AUTOR

COMENÇA BARNASANTS

Joan Isaac, Ivette Nadal, Alesio Arena i Marina Rossell són alguns dels intèrprets que van assistir a la festa d'inauguració del 21è Festival BarnaSants. Més de 100 concerts fins el 14 d'abril.

A VALLS

FESTA DE LA CALÇOTADA

El 31 de gener vinent se celebra la Gran Festa de la Calçotada a Valls, ciutat d'origen d'aquesta tradició gastronòmica típica dels mesos d'hivern, de novembre fins abril.

► 27 Enero, 2016

ISABEL PREYSLER, CON VARGAS LLOSA EN EL HOMENAJE A CARMEN BALCELLS

Se han convertido en una pareja inseparable. La semana pasada, Mario Vargas Llosa (79) acudía al emotivo homenaje que se celebró en el Palau de la Música de Barcelona a la fallecida agente literaria Carmen Balcells. Y junto a él, cogiéndole de la mano, acudía Isabel Preysler (64), que no se separó del Nobel en

ningún momento. Muy cariñosos y acaramelados, no escondieron su amor en una ceremonia en la que Isabel Preysler, muy elegante con un traje chaqueta negro y camisa blanca, se codeó con la sociedad literaria y escritores como Carme Riera o Eduardo Mendoza y músicos como Joan Manuel Serrat.

► 27 Enero, 2016

Isabel Preysler no tiene ningún inconveniente en demostrar en público el amor que siente por Mario, al que siempre dedica gestos de cariño.

► 27 Enero, 2016

Isabel Preysler

CADA VEZ MÁS CERCA DEL MATRIMONIO

Mario Vargas Llosa está dispuesto a renunciar a casi todas sus posesiones para suavizar el ánimo de Patricia Llosa. Pretende conseguir el divorcio exprés, pero algunos gestos del Nobel han disgustado a la que aún es su mujer. No obstante, el fin de su matrimonio puede ser pronto una realidad.

A Patricia Llosa no le ha hecho ninguna gracia la presencia de Isabel Preysler en el homenaje a la fallecida Carmen Balcells, la agente literaria del escritor.

► 27 Enero, 2016

Han sido la pareja sorpresa de 2015, y con la llegada del nuevo año, esperan dejar zanjados varios problemas, como el divorcio del Premio Nobel. ¿Será éste el año de su boda?

El 28 de marzo Mario Vargas Llosa cumple 80 años y su mejor regalo sería la libertad para contraer matrimonio con la mujer que ama, Isabel Preysler. El pasado mes de noviembre presentaba en el juzgado de la madrileña calle Francisco Gervás la demanda de divorcio. Mientras en Perú el proceso habría sido mucho más largo, en España, al existir el divorcio exprés, podría abreviarse mucho. Mario ha sido extremadamente generoso con la oferta que ha realizado a Patricia, que se está mostrando muy dura en las negociaciones, según se comenta en el ambiente literario. Todo, a pesar de que el pasado diciembre, al ser preguntado por periodistas en el aeropuerto de Barajas, él mismo dejó entrever que la situación con su ex no era del todo mala. "Tengo buena relación con Patricia, felizmente, sí".

Patricia Llosa está dispuesta a conseguir que el divorcio le salga muy caro a su ex

En cualquier caso, la realidad, a día de hoy, es que la madre de los hijos del Nobel se considera partícipe de su obra, no solo de la escrita hasta ahora, sino incluso de lo que publique en un futuro. Mario, dispuesto a todo por convertir a Isabel en la nueva señora de Vargas, ha mejorado su oferta inicial y estaría dispuesto a cederle todas las residencias que posee en las zonas más exclusivas de ciudades como París, Lima, Londres, Madrid y Nueva York. Parte de su familia aún no entiende la "locura de amor" del escritor. Entre ellos, su hija Morgana, que, según publicó *La Vanguardia*, montó en cólera cuando el escritor quiso corresponder a la hospitalidad de Isabel Preysler invitándola a su apartamento de el selecto barrio de El Barranco, en Lima, una vivienda que se comunica con la de su hija, quien es visitada con frecuencia por su madre. Mario tuvo que recular ante el enfado de Morgana y finalmente la pareja despidió el año en Puerto Rico, un terreno neutral.

Menos neutral ha sido el escenario elegido para su última aparición pública. En el ambiente literario se ha interpretado como una pequeña venganza de Isabel Preysler, y casi como una bofetada en toda regla, su presencia en el homenaje a la que fuera agente del Nobel, Carmen Balcells, celebrado en el ►

► 27 Enero, 2016

Mario Vargas Llosa y su novia han sido invitados a la próxima gala de los Premios Goya donde podrían convertirse en la pareja estrella de la noche.

Uno de los aspectos de la personalidad que más le gusta a Isabel de Vargas Llosa, aparte de su inteligencia, es el sentido del humor socarrón del Nobel.

El marqués de Griñón volvió a coincidir de nuevo por segunda vez en un acto público con su ex y su actual pareja. La primera vez fue en septiembre, en el Teatro Real de Madrid.

LOVE 19

► 27 Enero, 2016

Isabel Preysler se ha convertido en la nueva mano derecha del escritor. Su capacidad de organización y sus dotes para las relaciones públicas podrían servirle de mucho a su pareja.

Patricia, prima y esposa

Patricia era sobrina carnal de Julia Urquidí, la primera esposa del escritor. La historia de amor de estos primos hermanos ha durado cinco décadas con algunos altibajos, superados gracias a la ayuda de personas como Carmen Balcells, amiga de ambos.

Palau de la música de Barcelona. La fallecida era gran amiga de Patricia, quien también estaba invitada al acto y declinó amablemente la invitación. Hubiera sido un momento fantástico para acercar posturas. "Aunque no hubiera ido Patricia, Isabel Preysler no pintaba nada allí", afirma una fuente cercana al mundo editorial. La presencia de Isabel Preysler en un acto de estas características ha significado la entrada por la puerta grande de ésta en un mundo que hasta ahora le era ajeno. Pocas cumbres le quedan por alcanzar a una mujer que, de la mano de Julio Iglesias llegó al mundo del cuché; gracias al marqués de Griñón se convirtió en aristócrata con grandeza de España; y con Boyer tocó el cielo de las más altas esferas del poder económico. Ahora, gracias a su noviazgo con Mario Vargas Llosa, Isabel Preysler puede relacionarse con la *crème de la crème* de los ambientes literarios. Se presagia que esta puesta en escena de su amor en un entorno tan teatral pueda costarle cara al escritor. Patricia Llosa y Carmen Balcells no solo eran amigas, sino también cómplices. Y el gesto de Mario Vargas Llosa de llevarse a Isabel no le ha hecho ninguna gracia. Sin embargo, a día de hoy, parece que Patricia es consciente de que tarde o temprano el divorcio será una realidad, eso sí, antes, luchará por lo que considera que es suyo.

FOTOS AGENCIAS

EN BARCELONA

Isabel Preysler y Vargas Llosa, inseparables

Isabel, de 64 años, y el escritor, de 79, comenzaron su romance en abril de 2015.

Fueron juntos al homenaje a la editora Carmen Balcells, fallecida hace cuatro meses

LA Ciudad Condal rindió un homenaje a la agente literaria Carmen Balcells, fallecida el pasado 20 de septiembre, a los 85 años, en el Palau de la Música. Hasta allí se acercaron numerosas personas que tenían relación con la que era llamada cariñosamente como *Mamá Grande de las Letras*. Entre ellas, se encontraba el escritor Mario Vargas Llosa, que llegó acompañado por Isabel Preysler.

La viuda de Boyer se encuentra ya muy integrada dentro del círculo profesional y de amigos del Premio Nobel de Literatura, por lo que no podía faltar a este homenaje a

una de las mujeres que más hizo por la cultura y que mantenía una relación profesional y de amistad de décadas con Vargas Llosa.

Durante el acto, el escritor peruano se mostró muy pendiente de Isabel, a la que se la veía muy cómoda en ese ambiente y quien lució para la ocasión un sencillo traje pantalón de color negro, que acompañó con una blusa blanca.

En un momento del homenaje, mientras Serrat interpretaba el tema *Palabras de amor*, la canción favorita de Carmen, Mario cogió de la mano a Isabel y mostró la gran complicidad que mantienen. Su amor

marcha por muy buen camino y nada tiene que ocultar, por lo que no escatiman en gestos que demuestran lo enamorados que se siente.

También se proyectó un documental inédito, de siete

minutos, rodado por Poldo Pomés, que recogía el emotivo discurso que pronunció Vargas Llosa en la fiesta del 80 cumpleaños de la agente.

Agencias

La pareja junto a Ricardo Rodrigo, Presidente de la Editorial RBA.

CDC rechaza las donaciones de empresas

El partido nacionalista devuelve cualquier pago de dinero de una sociedad privada a la Fundació CatDem

G. GONZÁLEZ BARCELONA

«Si una empresa quiere hacer una donación a la Fundació CatDem, que sepa que se la devolveremos». Con esta contundencia, el coordinador de régimen interno de Convergència Democràtica de Catalunya (CDC) y nuevo hombre fuerte de la formación nacionalista, Francesc Sánchez, explicó que su partido ha decidido rechazar desde el 1 de enero pasado las donaciones de empresas a través de la Fundació CatDem. Desde hace unos días, Sánchez ha asumido las tareas organizativas dentro del partido después de que el anterior coordinador general de CDC, Josep Rull, se convirtiese en el nuevo conseller de Territori i Sostenibilitat.

En declaraciones a Raí, Sánchez aseguró que en la nueva etapa que afronta CDC, que celebrará en junio

su congreso de refundación, habrá que «reducir la estructura del partido, ajustar los gastos y financiarlo con las subvenciones públicas que recibimos y las aportaciones de los militantes». Además, se mostró convencido de que la formación nacio-

Sánchez asegura que la formación está «limpia» en el 'caso del 3%'

nalista «está absolutamente limpia en el caso del 3%», por lo que puso «la mano en el fuego por el funcionamiento ordinario» del partido. «Si hay una persona que utiliza el nombre de Convergència y se dedica a

hacer negocios oscuros y nosotros nos enteramos, seremos los primeros en ponerle una querrela», añadió Sánchez, quien detalló que una de las medidas adoptadas ha sido la de no aceptar donaciones de empresas privadas en su fundación.

Precisamente, estas entregas de dinero legales a diversas fundaciones vinculadas a CDC desde 2008 hasta el año pasado por parte de varias constructoras que recibieron contratos de obras públicas por parte de administraciones gobernadas por este partido es el centro de una investigación que realiza el Juzgado de Instrucción número 1 de El Vendrell y la Fiscalía Anticorrupción y en la que está imputado el que fuera tesorero de CDC hasta su detención dentro de una operación de la Guardia Civil por este caso. También está acusado en este procedi-

Francesc Sánchez. TONI ALBIR / EFE

miento otro ex tesorero de Convergència, Daniel Osàcar, quien será juzgado por el llamado caso Palau por la presunta financiación irregular del partido a través de las entregas de dinero al Palau de la

Música de la constructora Ferrovial.

Ante este cerco judicial, CDC se plantea su refundación como partido, lo que podría pasar por un cambio de denominación. Sánchez aseguró que la discusión sigue abierta y añadió que «pondremos a debate cuál es el mejor nombre. Hay mucha gente que apuesta por que el nombre se mantenga». Además remarcó que no renunciarán «al legado político de lo que ha representado Convergència a lo largo de estos 30 años». Sobre Artur Mas reiteró que «tiene voluntad de continuar como presidente del partido» y «liderará» este proceso de refundación hasta junio. También dijo que tiene «una obsesión, muy objetivo, que es ensanchar la base social después del resultado del 27-S». En cuanto al futuro secretario general del partido, evitó confirmar que los dos nombres que por ahora se postulan sean Jordi Turull y Germà Gordó: «Nadie me ha dicho que ellos dos quieran presentarse para ser el secretario general. Cualquier militante de Convergència se puede presentar».

► 21 Enero, 2016

Concerts

Dijous 21

Nacho Vegas. Lletres obertament reivindicatives en un entorn musical de sons populars. És el Nacho Vegas actual. Cantarà amb el Coru Internacional Antifascista Al Altu La Lleva. Palau de la Música. 21.00 (16 euros).

Divendres 22

DOPE DOD. Una banda holandesa de hip-hop cru, underground, amb so maquinal brut i una imatge desassossegant. Incomoditat.

Món actual. Apolo. 20.00 (17 euros).

Víctor Manuel. Tot Víctor Manuel en un sol concert. Una repassada antològica a la seva carrera, una mirada enrere per parlar de l'avui. Palau de la Música. 21.00 (15 euros).

Pep Gimeno. Una de les veus més destacables de la música popular llevantina, l'equivalent a un raper en clau de Xàtiva. Actuarà amb Naiet Cirerer, Xavier de Betera i Hilari Alonso.

Centre Artesà Tradicionàrius. 22.00 (12 euros).

Dissabte 23

Joan Reig. El bateria d'Els Pets té vida pròpia. Amb *cajón* i una guitarrista versiona algun tema del grup i repassa d'altres que l'han marcat. Casa Golferichs. 12.00 (gratis).

Duquende. Des de 1992 té carrera pròpia i és una de les veus consagrades del flamenc. Hi compareix amb percussionista i guitarra. Apolo. 20.00 (18 euros).

Diumenge 24

Marc Ribot. Guitarrista que sempre vol anar més enllà intentant exprimer totes les possibilitats de la guitarra. Ell sol i el seu instrument basten. Jamboree. 20.00 i 22.00 (28 euros).

Dimarts 26

Enrico Rava. Va començar amb el trombó, però va acabar amb la trompeta. Amb 76 anys l'italià és un referent del jazz a Europa. Presenta quartet. Jamboree. 26 i 27. 20.00 i 22.00 (35 euros).

Los Secretos. El popular grup de pop, un dels pocs supervivents del Madrid dels vuitanta, prova ara amb orquestra simfònica. Faran versions i temes nous. L'Auditori. 21.00 (24 euros).

Dimecres 27

Wilko Johnson. El pub rock eren Dr Feelgood, i la guitarra, nerviosa, era la seva. Julien Temple ha documentat tant el grup com els dies de Wilko quan es creia terminal. Però és viu. Apolo. 21.00 (30 euros).

▶ 21 Enero, 2016

La pèrdua d'una distinció

Barcelona retirará la Medalla d'Or de la ciutat a la infanta Cristina

La iniciativa d'ERC és aprovada en comissió amb el suport de BC, PSC, CiU i la CUP

El govern de Colau lamenta que la germana del Rei no hi hagi renunciat voluntàriament

EL PERIÓDICO
BARCELONA

Barcelona ha aprovat iniciar els tràmits per retirar la Medalla d'Or de la ciutat a la infanta Cristina, atorgada el 1997. La decisió es va prendre ahir, dimecres, a la comissió de Presidència de l'ajuntament a petició d'ERC, amb el vot a favor de la majoria dels grups i l'abstenció del PP i Ciutadans, en un inusual recompte a mà alçada.

La proposició insta la infanta a no utilitzar aquest reconeixement en cap acte públic mentre duri el procediment administratiu, i també exigeix que «no tinguin dret al tracte d'excel·lentíssima senyora, ni cap precedència protocol·lària en qualsevol dels actes oficials organitzats per l'ajuntament».

És la primera vegada que el consistori barceloní retira la seva màxima distinció municipal, en aquesta ocasió a proposta del grup municipal d'ERC, que va argumentar la mesura per la «suma d'escàndols que ha esquitxat la monarquia els últims anys, el desprestigi de la institució i la falta de sensibilitat de la Corona pel procés sobiranista». La iniciativa s'ha aprovat en una votació nominal amb els vots a favor de 12 regidors (els republicans, els de Barcelona en Comú, els de CiU, els del PSC i els de la CUP) i l'abstenció de 3, els dos de Ciutadans i un del PP. Per fer-se efectiva la revocació de la medalla, el ple municipal haurà de ratificar la decisió i l'alcaldesa Ada Colau haurà de firmar el decret corresponent.

CARLOS MONTAÑÉS

UNA RELACIÓ ARRUÏNADA 20 ANYS DESPRÉS

VALORS DE LA CIUTAT // El portaveu republicà, Jordi Coronas, va explicar que la retirada de la distinció suposa una ocasió per fer palès el «compromís amb l'honestetat i la justícia social» de l'Ajuntament de Barcelona. Tot i que encara no hi hagi una sentència, va mantenir que hi ha una «evidència assumida que es va aprofitar dels efectes d'actes delictius de forma lucratiua». Per a ERC «no és mereixedora del guardó i «no representa» els seus valors.

El primer tinent d'alcalde, Gerardo Pisarello, va lamentar que la infanta no hagués renunciat voluntàriament a la distinció «que també tenen Neus Català, Moisès Broggi i Raimon, quan a més ha sigut censurada per la mateixa Casa Reial, que li va retirar el títol de duquessa de Palma». El rei Felip va prendre la de-

Barcelona c En aquell moment, el 22 de setembre de 1997, Cristina de Borbó va dir sentir-se «senzillament, ciutadana de Barcelona». En un discurs en què va alternar català i castellà, la infanta

va proclamar al Saló de Cent de l'ajuntament el seu barcelonisme davant el llavors alcalde, Pasqual Maragall. La medalla la distingia pels seus anys de residència a la ciutat, on va elegir la catedral per a

la seva imminent boda amb Iñaki Urdangarín. Les autoritats allà reunides van aplaudir la parella com a mostra d'afecte i la germana va recordar la seva història personal. Com el 1992 es va

encomanar de la il·lusió dels Jocs Olímpics, la seva vida quotidiana a la ciutat i la seva relació amb els barcelonins, a qui va alabar per «la responsabilitat en el treball, l'esperit de cooperació i el seny».

La revocació
d'aquesta distinció serà efectiva quan el ple la ratifiqui i l'alcaldesa firmi el decret

cisió, sense precedents en la dinastia, el juny passat, després de dos anys de distanciament formal amb la seva germana.

Per Pisarello, aquest honor municipal «no pot recaure en una persona que voluntàriament accepta que ha comès frau fiscal i no ha fet res remarcable per la ciutat». Va assegurar que el Govern d'Ada Colau ja havia demanat un estudi per iniciar l'expedient de retirada de la medalla. «No és prou honorable», va destacar. El primer tinent d'alcalde també va reclamar que s'iniciï l'expedient de retirada a l'expres-

Fèlix Millet també va perdre els honors que li havia concedit la Generalitat

▶ El novembre del 2009 –després de l'escàndol per saqueig al Palau de la Música, encara pendent de judici–, Fèlix Millet va passar a ser ex Creu de Sant Jordi. La distinció que la Generalitat concedeix als que han destacat en la defensa i promoció de Catalunya li va ser retirada 10 anys després que l'hi atorgués el president Jordi Pujol. La Conselle-

ria de Cultura va haver de corregir el seu reglament per poder revocar-la. Curiosament, Millet es va negar a tornar físicament la condecoració. Es dona la circumstància que l'ajuntament va estar a punt d'imposar-li la medalla d'or al mèrit cultural aquell mateix any, encara que va ajornar la votació al donar-se a conèixer l'escàndol.

sident de la Generalitat Jordi Pujol, encara que aquest «va tornar voluntàriament la medalla».

Per part del PSC, Carmen Andrés també va defensar que hauria d'haver sigut la infanta mateix qui prengués la iniciativa de la devolució, i que el seu grup s'havia sumat a la revocació per preservar el bon nom de la ciutat. Més contundent va ser Josep Garganté, de la CUP, a l'anunciar que proposaran retirar tota mena d'honor a qualsevol persona que estigui vinculada amb la dinastia borbònica.

Des dels grups conservadors que es van abstenir, al·ludint a la presumpció d'innocència i el respecte als procediments judicials, hi va haver acusacions d'«oportunisme» als republicans. Paco Sierra (Ciutadans) va preguntar si es produirà una devolució en cas que sigui absoluta

Els republicans

justifiquen la mesura per la insensibilitat de la Corona cap al procés

La CUP proposarà

retirar tot tipus d'honor a qualsevol persona vinculada amb la dinastia borbònica

en el judici pel cas Nóos, mentre que Àngels Esteller (PP) va sol·licitar ajornar la proposta per si es retira la imputació.

La infanta va rebre la Medalla d'Or el 22 de setembre de 1997, durant les Festes de la Mercè, de mans de l'alcalde Pasqual Maragall i del que en aquell moment era cap de l'oposició municipal, Miquel Roca (CiU), que ara és un dels seus advocats.

El febrer del 2014, CiU i el PP van impedir que l'ajuntament revoqués la concessió de la medalla a la infanta Cristina, com proposava ICV-EUiA arran de la imputació d'aquesta en el cas Nóos. Passats dos anys, Joaquim Forn, portaveu de CiU, opina que la «imputació per frau» que existeix ara és un «motiu objectiu» per canviar d'opinió.

Un mes abans, unes 50 personalitats també van demanar al llavors alcalde, Xavier Trias, retirar la condecoració. «Ètica i nacionalment és un insult i un greuge per a la nostra ciutat que la seva Medalla d'Or continuï en mans d'algú que està sent investigada judicialment», asseguraven en una carta dirigida a l'alcalde. Entre els firmants hi havia els escriptors Isabel-Clara Simó, Lluís Permanyer i l'actriu Montserrat Carulla. ≡

▶ 21 Enero, 2016

«Tinc fans que són molt de dretes»

NACHO VEGAS Cantautor. Actua al Palau aquesta nit

NANDO CRUZ
BARCELONA

Després de publicar les seves cançons més obertament polítiques a *Resituación*, Nacho Vegas acaba d'editar l'epè *Canciones populistas*, en què dedica una cançó a la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca (PAH) i adapta al context espanyol una altra de Phil Ochs, *Love me, I'm a liberal*. Aquesta i moltes altres composicions de l'asturià sonaran avui al Palau de la Música acompanyades pel cor L'Altu la Lleua en la que serà la seva tercera actuació en el 17è Banc Sabadell Festival del Mil·leni.

—Fa un any va entrar en una sucursal de Cajastur a cantar *Canción para la PAH*. ¿La va compondre especialment per a aquella ocasió?

—Em van demanar que col·laborés en una festa del tercer aniversari de la PAH d'Astúries, el 2014. Es va fer un recopilatori i jo volia donar una cançó nova, però no vaig tenir temps. Quan al final la vaig compondre, van decidir fer una acció. Ells van triar la sucursal. Cajastur és l'entitat amb què allà la PAH lliura més batalles.

—¿Què se sent al participar en una acció de protesta d'aquestes característiques? ¿Por, orgull?

—Van entrar una mica nerviosos, però els de la PAH estaven molt més animats i veure que un parell de senyores de la cua se'n van unir va ser una sensació molt bonica. I també va ser bastant còmic. Tu no pots filmar

dins d'un banc, però ells no et poden prendre la càmera, així que mentre cantàvem vèiem tres companys de la PAH bloquejant l'interventor perquè no tapés l'objectiu.

—En el cor que l'acompanyava aquell dia al banc dominaven les dones. ¿És així en cada cor que arma?

—Sí. Sembla que les dones tenen menys vergonya. I els pocs homes

«El populisme denota voluntat de ser popular i de fer cançons que connectin de forma més horitzontal»

que s'hi apunten tendeixen a cantar més baixet, així que els hem de demanar que treguin més la veu. Quan vam començar a muntar cors, sempre demanava que hi hagués paritat, però aviat va deixar de fer falta perquè sempre hi ha més dones. De fet, ara en el cor d'aquesta gira ens falten baritons i baixos.

—Titulant aquesta composició *Canción para la PAH* explicita clarament

la seva voluntat de connectar-se amb aquest col·lectiu.

—Les cançons de Manic Street Preachers eren molt polítiques però no van transcendir perquè no estaven connectades a cap moviment, perquè no hi havia un col·lectiu o un teixit al qual associar-se. Billy Bragg sí que connectava amb moltes lluites obreres i això li va donar més rellevància. I a mi em semblava molt important que aquesta cançó fos per i per a la PAH.

—És també una manera de subratllar la utilitat de la cançó. Sovint els músics amaguen la inspiració o el sentit de les cançons, com si volguessin dissimular que les han compost amb una intencionalitat.

—Jo sempre defensava que les cançons eren inútils en si mateixes, però he canviat una mica la manera de veure-ho. Quan vaig titular aquest disc *Canciones populistas*, ho vaig fer perquè per mi el populisme denota una voluntat de ser popular i de fer cançons que connectin amb la gent de la forma més horitzontal, tenint en compte que el mercat és un mitjà hostil amb què hem de lidiar i que ens obliga a funcionar amb moltes contradiccions.

—A la cançó *Ámame soy un liberal*, adaptació de *Love me, I'm a liberal*, de Phil Ochs, hi surten citats Felipe González, Aznar, Zapatero, Botín, Rajoy, Jiménez Losantos... No obstant, no adapta el vers que diu: «Voy a todos los conciertos de Pete Seeger /

Consigue que cante todas sus canciones», en els quals Ochs ironitza sobre aquests liberals que són fans dels cantautors protesta. ¿No creu que li pot passar una cosa similar, que part del seu públic el segueixi sense coincidir amb els seus ideals?

—Uf, no ho sé. M'ho pregunto però és difícil tenir una percepció una mica real de com és el públic. Encara que m'he trobat fans molt de dretes. Fa poc em vaig posar en una discus-

sió tuitera amb Salvador Sostres. Jo al principi no sabia que era ell qui responia. Em deia que li agradaven molt les meves cançons, però jo li responia: «Doncs a mi el que fas tu em sembla repugnant». Al final em va aclarir que era ell i que m'havia de convidar a dinar per conèixer-nos. Encara tinc el dilema. Em dóna morbo anar a dinar amb ell.

—Col·labora amb la PAH i al mateix

FERRAN SENDRA

El cantautor Nacho Vegas, en una de les seves últimes visites a Barcelona.

temps avui actuarà en un festival patrocinat per un banc. ¿Com viu aquesta contradicció?

—Com el que és, una contradicció en si mateixa. Quan va sorgir la possibilitat d'actuar al Festival del Mil·leni se'ns va plantejar un dilema. Amb tot el que ha passat els últims anys i encara persisteix ara, amb aquesta situació dramàtica que viuen famílies senceres i que m'ha portat a intentar aportar el meu granet de sor-

ra a la lluita colossal que està portant a terme la PAH, no em fa cap gràcia que qualsevol banc, el que sigui, hagi de patrocinar els nostres concerts. Però després de parlar amb els meus companys a la banda i a l'oficina, i amb alguns bons amics i amigues, vam sospesar els pros i els contres, vam pensar que volíem que fos un concert especial i vam decidir seguir endavant. ≡

Entrevista Nacho Vegas El cantant asturià adapta Phil Ochs i canta contra l'homofòbia en la mineria a 'Canciones populistas', que avui presenta al Palau

“No hauria dit mai que citaria Rajoy en una cançó”

Guillem Vidal
BARCELONA

Un any i mig després de *La resituación*, amb el qual va fer més explícit que mai el contingut polític de les seves cançons, l'asturià Nacho Vegas publica l'EP *Canciones populistas*, un “germà petit” del primer que, avui, en el marc del Festival Mil·lenni, presentarà al Palau de la Música acompanyat del Coru Internacional Antifascista Al Altu.

‘Populisme’ té connotacions força negatives, en política. A quina mena de populisme es refereix, vostè?

La música que fem és popular per naturalesa i, quan hi ha la voluntat de ser-ho, és quan esdevé populista. El contrari de populista seria elitista. I en el pop, o el rock, o en mi mateix, hi ha un seguit d'actituds elitistes que caldria mirar de corregir.

Adapta Phil Ochs (cantautor protesta nord-americà nascut l'any 1940 i mort 36 anys després) en la satírica ‘Ámenme, soy un Liberal’. Tot fa pensar que es posa en la pell d'un votant de Ciudadanos...

Sí, no era res pretès, però el protagonista de la cançó va acabar adoptant una semblança amb qui ara podria votar l'Albert Rivera. Algú que va començar votant el PSOE, després el PP i, finalment, es fa seu aquest discurs que es presenta com una cosa nova i sensata però que, en el fons, n'amaga una altra de molt perniciosa...

El personatge votava Felipe, es va empassar “el miracle” d'Aznar i es declara fan de Jiménez Losantos. No és comú veure aquests noms i cognoms en les lletres d'una cançó.

M'agraden les anomenades *topical songs* d'Ochs, en les quals parlava de notícies extretes dels diaris tot mencionant polítiques de l'època. Afrontava la realitat amb sentit de l'humor i la transcendència, com ho demostra el fet que *Love me, I'm a liberal* és una cançó adaptable cada cert temps. Jo, però, no hauria dit

Nacho Vegas (Gijón, 1974) actua avui en el Festival Mil·lenni ■ JUAN PÉREZ FAJARDO

mai que citaria Rajoy, o Zapatero, en una cançó.

Se sent molt sol, cantant sobre aquests temes?

Francament, no. D'un temps ençà tot això ha penetrat en les cançons de moltes bandes, perquè ho imposa la realitat social. El problema, però, és de presa de partit, no pas de no tenir una visió crítica de la societat. Tots podem dir que tot és una merda i que els banquers són molt do-

lents, però quan toca pronunciar-se políticament sol aparèixer una mena de pudor.

I què passa, si no et pronuncies?

El que passava en l'indie dels anys noranta, en què hi havia gent amb un discurs polític en les seves cançons que, tanmateix, no transcendia perquè no estava connectat a cap col·lectiu, lluita o moviment social. Manic Street Preachers, per exemple, tenien un gran con-

tintut polític que no transcendia. Billy Bragg, en canvi, amb cançons estretament lligades a la lluita obrera, sí.

Caldria aturar-se a parlar del significat de ‘cançó política’, però.

Qualsevol cançó té una dimensió política, ja que parla dels seus temps, encara que aquests estiguin marcats per l'hedonisme. Un disc de Barricada té una lectura política evident, però un

de Locomía també, ja que reflecteix el que significava viure l'Eivissa dels anys noranta. O fins i tot en el Regne Unit. Als vuitanta el pop era marcadament anti-Thatcher, però quan el *thatcherisme* va vèncer i ho va arrasar tot, va derivar cap al *brit pop*, amb un discurs més hedonista, classista i reaccionari. Igualment polític, doncs.

Vostè va despuntar amb Manta Ray, en plena era Aznar.

Sí, l'indie espanyol va coincidir amb l'*Aznarator*, que va fer forat en tots nosaltres, volguéssim o no. Un discurs hiperindividualista, desmobilitzador... S'havien frenat, reprimint moltes lluites obreres. I això, és clar, va tenir conseqüències.

Parlant d'obres. ‘L'afoguin’, cantada en asturià, aborda un tema inusual: l'homofòbia en la mineria.

És fruit de l'anècdota de fa uns anys, quan acabava de deixar Manta Ray i treballava en un bar de Gijón on hi havia les drassanes, que ara ja estan gairebé totes tancades. Va entrar un prototip d'oubrer que es va emborratxar moltíssim i no va deixar de preguntar-me, enmig de tot tipus d'improperis homòfobs, si jo era *maricón*. Al final el vaig fer fora i em va dir: “Tu no ets *maricón*, oi? És que jo sí”. Es va ensorrar i va començar a plorar. I em va fer pensar. El masclisme i l'homofòbia en la classe obrera són coses que l'esquerra hauria de revisar.

Sempre s'ha mostrat obert a un referèndum d'autodeterminació a Catalunya. Paga realment la pena confiar en el que proposa Podemos?

No ho sé. Intento estar al corrent i llegir coses de gent en qui confio. I no sé què pensar. Crec molt, per exemple, en la gent de la CUP, que sé que no aprovaren retallades ni pressupostos antisocials. L'altre dia, però, vaig preguntar a una gent de Podemos com defensarien el no en un eventual referèndum al costat de partits que ho fan de manera espanyolista i rànica... i és una incògnita. ■

▶ 21 Enero, 2016

Nacho Vegas presenta al Mil·lenni una vis més política

E. LINÉS

Barcelona

Nacho Vegas és un visitant més o menys assidu dels escenaris barcelonins, i sempre ha estat un cantautor i músic preuat en nombrosos sectors però que ha calat especialment en sectors indie quan no *cool*. El brillant músic asturià, fundador entre altres coses dels recordats Manta Ray, torna a la capital catalana convidat pel Banc Sabadell Festival del Mil·lenni perquè presenti avui al Palau de la Música (21 h), entre altres coses, el més bo i millor del seu últim àlbum, *Resituación*.

Aparegut fa dues temporades, es tracta d'un obra que va suposar un significatiu tomb al seu repertori, ja que

exhibeix sense mitges tintes el seu posicionament polític i ideològic. En aquesta faceta de diàfan cantant-protesta ha donat llum a cançons que han esdevingut autèntiques troballes com ara *Runrún*, amb una tornada que ja advertia que "ens volen en solitud, ens tindran en comú". En altres composicions com *Polvorado* assegura que "pols som i en pólvora ens convertirem", a *Actores poco memorables* porta a col·lació un tal Ramón, un policia nacional que es guanya la vida de torturador, mentre que a *Libertariana* song reflexiona sobre justícia social i meritocràcia; fins i tot en l'únic tema instrumental de l'àlbum torna a posicionar-se amb el títol d'*Indefensos*. Així, no sobta que en alguns dels seus concerts d'ara mateix s'acomodi

amb un "puxa Astúries llibertària i socialista".

Aquest canvi de rumb o, segons com es miri, aquest treure a la llum plena el que sempre havia pensat, ho va reafirmar fa unes setmanes amb la publicació d'un EP anomenat *Canciones popuistas*, i que es va poder veure com una espècie d'epíleg de *Resituación*. En aquesta darrera entrega se'l veu implacable amb els votants del PPSOE (a *Amenme, soy un liberal* es posa a la pell d'un personatge que avui identifica amb Ciutadans), es burla d'UPyD (*Mi novio es bobo*) o pren partit pels desnonats (*Canción para la PAH*).

A l'actual gira tampoc no hi falten els seus clàssics, cançons que l'han convertit en tot un emblema, com *El hombre que casi conoció a Michi Panero*, *Cómo hacer crac*, *La gran broma final*, *Perdimos el control* o *Dry Martini*, SA. Al Palau de la Música disposarà del cor de veus mixtes Coru Internacional Antifascista Al Altu La Lleva, que també ha participat en l'enregistrament de l'esmentat EP.●

► 21 Enero, 2016

Un combatiu BarnaSants ofereix cent concerts durant tres mesos

El cicle comença avui amb un concert de jota guerrera al Joventut

ESTEBAN LINÉS
 Barcelona

El festival BarnaSants, un dels cicles de cançó més ambiciós i ampli en durada i estilística que ofereix el calendari musical espanyol, oferirà en l'edició que avui comença més d'un centenar de concerts amb el "compromís i la protesta" com a eixos centrals. L'allau musical aixeca el teló avui amb un concert especial dedicat a la jota protagonitzat pel grup Quico el Cèlio, el Noi i el Mut de Ferreries, Miquela Lladó, Eva Dénia i Eliseo Parra, que tocaran al teatre Joventut de l'Hospitalet de Llobregat (20.30 h).

Segons va comentar en la presentació del cicle el seu creador, director i alma màter, Pere Camps, l'oferta d'aquest any es podrà degustar durant gairebé tres mesos, perquè s'acabarà el 14 d'abril, aniversari de la proclamació de la II República, amb un concert del cantautor barceloní Joan Isaac, que presentarà el seu últim àlbum, *Joies italianes i altres meravelles*, al mateix escenari de l'Hospitalet, una obra en què s'acosta a la cançó italiana a través d'una desena de cantautors de diferents generacions. El torrencial cartell d'actuacions està farcit de grans noms "a nivell internacional i dels Països Catalans", entre els quals Víctor Manuel, que demà oferirà un recorregut antològic pel seu dilatat cançoner al Palau de la Música, o Paco Ibáñez, que proposarà un concert a manera de recorregut per la literatura en llengua castellana des del segle XIII i fins a l'actualitat l'11 de març, també al teatre Joventut.

De la llarga llista d'actuacions anunciades també criden l'atenció vuit produccions pròpies, com la de *Jotes de combat*, que és el nom de l'espectacle inaugural esmentat anteriorment d'aquesta edició. El 7 de febrer destacarà especialment el concert *Sota les cunetes, justícia!*, dirigit per Alfons Olmo, que comptarà amb les veus de VerdCel, Feliu Ventura, Rusó Sala, Meritxell Gené, Cesk Freixas, Montse Castellà i Joanjo Bosk, que interpretaran cançons de temes firmats originalment per Maria del Mar Bonet, Raimon, Montllor, Llach, Pi de la Serra,

BARNASANTS

Quico el Cèlio, el Noi i el Mut de Ferreries, i Eva Dénia, obren avui el festival

Rossell, Joan Isaac, Giné, D'Efak i Rebull. Un macrorecital per la memòria en record dels centenars de víctimes republicanes que encara jeuen sota les cunetes, i que acollirà l'Auditori Barradas.

Una altra de les produccions pròpies destacades és la que tindrà lloc també el febrer en forma d'homenatge a

Al cartell hi apareixen Daniel Viglietti, Luis Pastor, Marina Rossell, Martirio, Paco Ibáñez o Dominique A

Francesc Cuccini, en què el mític cantautor italià actuarà al CAT en un concert on intervindran Quico Pi de la Serra, Roger Mas, Sílvia Comes, Miquel Pujadó, Tamar McLeod Sinclair o TroffaHamra. En una altra pla, però també rellevant, Barcelona podrà veure per primera vegada el 6 de març a l'Auditori el concert que va clausurar l'edició passada del festival a Alcoi, titulat *Ovidi simfònic*, ofert per la Cor-

poració Música Primitiva d'Alcoi i la Coral Sant Jordi de Barcelona, que reviuran cançons del gloriós Ovidi Montllor.

"La XXI edició serà més lluitadora que mai", promet Pere Camps, que en la presentació del cartell i el calendari va assenyalar que el lema d'aquest any és "Les úniques esglésies que il·luminen són les que paguen el rebut de la llum". El cicle també posarà un focus especial a Veneçuela, amb quatre concerts amb artistes del país llatinoamericà, com Cecilia Todd, Amaranta o José Delgado.

L'oferta, queda dit, és amplíssima, començant per cantants locals i nacionals de tota mena, com Dani Flaco, Joan Colomo (que oferirà un recital inèdit el 20 de febrer sobre l'actualitat política), Enric Hernáez, Xavier Baró, Luis Pastor, Xarim Aresté, Maria del Mar Bonet, Yvette Nadal, Marina Rossell, Martirio, David Carabén, Los Hermanos Cubero, Cris Juanico, Isaac Ullam o el reaparegut Jaume Escala, fins a llúides veus internacionals com Daniel Viglietti, Dominique A., Tori Sparks o Juan Carlos Flaco Biondini.●

mitsuko uchida

L'11 de gener de 2016 tindrà lloc al Palau de la Música Catalana de Barcelona un dels concerts destacats del cicle Palau 100. **Mitsuko Uchida** (Shizuoka, el Japó, 1948), exercirà de piano solista i de directora, al capdavant de la **Mahler Chamber Orchestra**, per oferir un programa plenament mozartià, amb els concerts per a piano núm. 9 i 19 i el *Divertimento en si bemoll menor*. Havent gravat la integral dels concerts de **Mozart** l'any 2006 amb el segell Decca, actualment la pianista està embarcada en un nou enregistrament d'aquest repertori.

TEXT *Jordi Martí*

FOTO *Justin Pumfrey*

Animal musical

Hèctor parra

Hèctor Parra (Barcelona, 1976) és compositor convidat aquesta temporada tant a L'Auditori de Barcelona com al Palau de la Música Catalana. Ens trobem amb ell per parlar sobre què comporta la seva doble residència, quina és la seva filosofia musical i què mou les seves composicions.

TEXT
Aina Vega

FOTOS
Xavier Mercadé

440CLÀSSICA: Què suposa el fet de ser resident a L'Auditori i ser compositor convidat al Palau de la Música Catalana?

Hèctor Parra: Aquestes residències són com un retorn a casa després d'anys treballant a l'estranger, i alhora signifiquen un reconeixement per part de les grans institucions musicals del meu país. Sobretot perquè puc treballar gran part del meu repertori amb músics d'aquí –si sumem L'Auditori i el Palau es faran unes quaranta obres, un seixanta per cent de la meua producció, i sense repetir-ne pràcticament cap—. Pel que fa a interpretació de les meves obres, el Palau està més centrat en cambra i solo, i L'Auditori més en la música simfònica. Serà una oportunitat de donar-me a conèixer per la porta gran davant el públic de Barcelona, ja que vaig marxar força jove, just en acabar els estudis, ara fa tretze anys, i no he tornat mai per un llarg període de temps.

Sempre t'ha agradat interrelacionar les arts amb la ciència. La ciència m'interessa com a font de coneixement perquè intenta donar respostes a preguntes ontològiques i existencials. El músic treballa amb el temps, però, què és el temps realment? Per què el temps i l'espai estan tan íntimament imbricats? Una altra cosa que em fascina és la vida, el seu origen, l'evolució, la morfogenètica... El pensament racional intenta trobar respostes a les preguntes de sempre i a moltes de noves. L'àmbit de les neurociències és absolutament fascinant. De fet, els científics se solen apropiat molt sovint als músics, s'interessen pel

llenguatge i la interpretació musical. La música és vibració de l'aire desenvolupada en els espais i, per tant, és un fenomen físic organitzat i altament complex. L'art és potser la bel·lesa de la natura filtrada per la consciència humana. Però també m'atrauen moltíssim les arts plàstiques, que he practicat amb certa assiduïtat. Sóc una persona molt visual, sento i veig i també el veig; potser tinc una lleugera anestèsia, perquè de vegades tinc sensacions visuals i plàstiques que flueixen alhora.

Com trasllades aquests inputs a les teves obres? En general, a les obres on m'he inspirat en la ciència, tot parteix d'una emoció, un anhel de coneixement. El fet de desenvolupar una música a partir d'aquí és semblant a inspirar-se en un poema. La música no denota res en concret, sinó que connota emocions, i se poden venir de fets o de teories científiques ben reals, però que no pretenc mai emmarcar com a base d'un 'mapping lineal' entre elements científics i elements discrets o objectivables del meu llenguatge musical. Més aviat treballa per analogia i paral·lelismes estructurals. Paul Klee ho va explicar magníficament als seus escrits sobre art i la seva inspiració a partir de la música.

Creus que la teva òpera de cambra *Hypermusic Prologue* (2009) és un punt d'inflexió? En certa manera, sí. Tot va venir de la lectura del llibre *Warped Passages*, de Lisa Randall. El seu model de l'espai-temps, negat com a Randall-Sundrum I i II, diu que aquí mateix hi ha un altre espai, una dimensió espacial real, infinita com les tres que coneixem però, per contra, tremendament corbada. La meua idea va ser situar el personatge empresonat dins el nostre espai-temps de quatre dimensions, i la soprano, per contra, viatjant a través d'una cinquena dimensió que té efectes físics sorprenents: comprimeix tremendament les mides, provoca un guany d'energia enorme, comprimeix pas del temps... I em vaig imaginar com aquesta dimensió podia afectar la veu humana, el diàleg que durant tota l'òpera van tindre els dos cantants. Per a mi era molt important que el llibret reflectís la física de Lisa Randall. Volia donar veu a la teoria a través dels personatges.

Compondre és gairebé una mena de procés psicoanalític, de coneixement d'un mateix

Què hi ha darrere la meua música? Potser melancolia existencial, ironia i lirisme...

Quina altra obra plasma aquest interès per la ciència? Per compondre *Caressant l'horizon* (2011) em vaig inspirar en la física relativista, i sobretot en el contrast entre el món que Einstein descriu, fortament corbat per energies inimaginablement grans, i en la natura i l'evolució de la vida sobre la terra, de la nostra pròpia existència en aquest oasi d'espai-temps pla on el desenvolupament de la vida és possible. Aquesta mena de poema simfònic de trenta minuts esdevé un viatge musical de caràcter gairebé oníric que ens porta al límit de les forces físiques conegudes, allà on la matèria està absolutament concentrada en una singularitat, la corbatura de l'espai-temps esdevé infinita i el mateix univers s'estripa. Així, tot intentant 'acaronar', palpar acústicament els forats negres i el seu horitzó d'esdeveniments, *Caressant l'horizon* pren la forma d'una 'experiència del pensament' que es cristal·litza, en tant que arquitectura musical, en experiència d'audició.

Quin element dóna coherència a tota la teua producció? D'entrada, per a mi, compondre significa gairebé realitzar una mena de procés psicoanalític, d'autoanàlisi, de coneixement d'un mateix. En aquest sentit no sóc la millor persona per respondre't, però potser el que hi ha darrere tota la meua pro-

ducció és una melancolia existencial unida a una certa ironia i a molt de lirisme. El compositor i violoncel·lista de l'*Ensemble Intercontemporain*, Pierre Strauch, m'ha dit algun cop que em veu com una barreja de guerrer medieval i personatge de còmic. En el fons, crec que som ben poca cosa, i tot el *pathos* que poden tenir certes parts de la meua música es dissolen en un quasi no-res que sembla enriure-se'n. A la vegada les meves partitures són molt fisiològiques i lligades als ritmes del cos humà, cardíacs i respiratoris.

I quina importància té el piano en el teu procés compositiu? Sóc pianista i sovint componc tocant. Després de diferents processos més o menys formals i reflexions de diversos tipus, la música em surt dels dits. L'escriptura simplement és un mitjà per fixar el pensament sonor. Però la música també la pots fixar a la memòria mentre vas tocant, i això ho faig molt quan componc obres per a piano. Repeteixo gestos i seqüències, de vegades durant força estona, fins que els dits troben la millor configuració, la més sensual, la que s'adapta millor a la velocitat requerida i als colors anhelats. És només llavors que ho poso tot per escrit. Amb això no vull negar tampoc la capacitat de l'escriptura de reflexionar sobre ella mateixa, i he de confessar que de vegades s'emprenen aventures creatives fabuloses buscant noves configuracions musicals a través de l'escriptura. A més, en les òperes o obres per a orquestra, el procés compositiu és més complex i estratificat. Però sempre hi ha un estadi que passa per assegurar-me al piano i tocar.

Has conreat tots els formats? En quin tendeixes més a escriure? Bé, amb l'experiència, el que guanyes és velocitat en el treball i capacitat d'escriure formes més i més grans i desenvolupades. M'agraden tots els formats. La música de cambra és el laboratori de les microformes, on faig la recerca al nivell de l'escriptura del color i de la transformació dels materials musicals. Però darrerament, on m'he sentit més realitzat és amb l'òpera, l'espectacle dramàtic-musical on la música queda transcendida per la mateixa escena i la dramatúrgia. A més, m'he adonat que escriure òpera ha transformat completament la

meua música instrumental, de cambra i solista. El fraseig és molt més ampli i expressiu, i les línies i la forma tant a mitjana com a gran escala, molt més arborades i ramificades. En el fons, compondre òperes i veure-les estrenar et fa adonar que 'el tot' és més important que la suma de les seves parts.

Diferents parts que formen un tot. És una concepció holística? Sí. Crec que tenim algun gen que ens fa ser animals amb un cert sentiment de transcendència. Ens sentim atrets pel que ens depassa. Potser el misteri més gran de tots és l'existència de la pròpia vida, no? És evident que l'anàlisi d'aquest fenomen implica tant les ciències com la filosofia o l'art. I la música és potser l'art que més s'apropa al fenomen de la transcendència, ja que unifica la més complexa experiència del temps amb un desenvolupament del color sonor en l'espai completament abstracte. Les emocions més profundes, menys fàcilment categoritzables, les trobem precisament en la música. Som músics en essència. El llenguatge arriba als tres o quatre anys, mentre que la música ve de naixement, i abans i tot.

Les emocions més profundes, menys fàcilment categoritzables, les trobem en la música

L'escriptora Marie NDiaye és una font d'inspiració per a tu. Feia temps que volia compondre un monodrama per a veu parlada, ensemble instrumental i electrònica en viu. És a dir, una obra teatral no operística que partia del Théâtre des Bouffes du Nord conjuntament amb l'IRCAM i l'Ensemble Intercontemporain. Vaig descobrir la literatura i les obres de teatre de Marie NDiaye el 2011, i vaig quedar immediatament seduit per la profunditat de la seva escriptura i per les relacions emocionals que teixeix entre els personatges. Alhora, també el 2011, Peter

Ruzicka em va encarregar una òpera per la Münchener Biennale 2014, i em va donar 'barra lliure' pel que fa al llibret i la formació instrumental i vocal. No vaig dubtar a demanar a NDiaye els dos llibrets a la vegada. Li vaig enviar un correu i ella em va convidar a casa seva a Berlín per parlar-ne en detall. Vam parlar de música, li vaig mostrar partitures meves, li vaig explicar com componia. Ella estava molt encuriosida, perquè el seu contacte amb la música havia estat escàs. Li vaig demanar com planejava una novel·la, com escrivia... De seguida ens vam adonar que compartíem una forta admiració per la poeta russa Marina Tsvetàieva, i també per Paul Celan o Velimir Khlebnikov. Però del que més vam parlar va ser de psicologia, i d'experiències pròpies, també.

De la vida interior de futurs personatges? M'atreu realment com Marie NDiaye tracta el que podríem anomenar neurosi narcisista, entesa com a procés de desenvolupament psicològic caracteritzat per la manca de maduració personal —que tots sofrim en major o menor mesura—, però que en certs casos pot

devenir patològica. D'això i d'altres coses hem anat parlant amb la Marie. I és precisament aquest fenomen el que articula la càrrega psicològica fonamental tant del monodrama *Te craindre en ton absence* (2012-13) com de l'òpera *Das geopferte Leben* (2013).

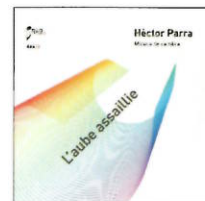
Com va ser el treball del monodrama *Te craindre en ton absence*? Contràriament a les altres obres que havia fet abans, inclosa l'òpera *Hypermusic Prologue*, no tenia cap idea prèvia de la forma del monodrama. Ser, doncs, el mateix text de Marie NDiaye que va determinar l'arquitectura musical, i es mou entre dues temporalitats oposades: el temps cíclic i el temps lineal. Com un joc ple d'onades entrecruades de longituds i amplituds diferents, però totes dins el mateix medi. Li vaig donar llibertat absoluta per escriure el que volgués, limitant-ne només la durada. Així, a final d'estiu del 2012 em va enviar un text enigmàtic i poètic, cíclic i obsessiu, però tot ell travessat pel desig de la protagonista d'avançar, d'arribar al final: un viatge al més profund d'una dona que sent exasperament dins seu la futilitat de l'existència, la fragilitat extrema de la seva condició.

l'òpera *Das Geopferte Leben*? Volia començar una òpera sobre l'origen de l'òpera. La idea em va venir a Friburg el 2010, parlant amb el pianista de l'ensemble Recherche, Jean-Pierre Collot, sobre el projecte conegut com a Ensemblehaus de Friburg, un edifici fet nàdona on assagen tant l'Ensemble Recherche com la Freiburger Barockorchester —dues de les millors formacions del món en els camps espectius de la música contemporània i de la música barroca—. Vaig proposar a NDiaye una òpera per a quatre cantants i una orquestra mixta formada per set músics especialitzats en música contemporània (Ensemble Recherche) i set músics tocant instruments barrocs, incloent-hi cinc cordes amb viola de gamba i arpa triple (Freiburger Barockorchester). Li vaig passar un enregistrament de *L'Orfeo* de Monteverdi com una de les últimes òperes mai escrites i, mesos més tard, quan em va enviar el llibret, vaig tenir la gran sorpresa que havia fet una inversió iròica del mite grec. Tot el relacionat amb la història i el passat de la família protagonista està principalment acompanyat per l'en-

semble barroc, i la projecció de futur i el present de la nostra història estan encarnats sobretot per l'ensemble contemporani. Alhora, pràcticament la meitat de les línies vocals a partir dels 'cants d'orfeu' de la dona i de la mare, a partir del minut 30, citen directament o s'inspiren en òperes barroques que van des de *L'Orfeo* i *l'Incoronazione di Poppea* de Monteverdi fins a *l'Admeto* o el *Giulio Cesare* de Händel, tot passant per la *Canzonetta spirituale* de Merula i per fragments de les *Quatre estacions* de Vivaldi. Cada cita posa en ressonància —sovint irònica i per oposició— el llibret de Marie NDiaye, en relació amb el que realment volien expressar aquestes melodies en les obres originals. I a mesura que el drama esdevé més i més grotesc, fins al sacrifici de la mare, i les fonts barroques van avançant en el temps (del 1607 per *Orfeu* fins 1729 per *Admeto*), l'estil vocal va també evolucionant cap a una coloratura més extrema i els dos ensembles es van fusionant en *tempos* cada cop més ràpids fins a culminar en una mena d'explosió sonora que explora al límit les possibilitats de color, d'atac i d'articulació dels instruments de corda barrocs. Compondre aquesta òpera, i treballar tan a prop —a través de la cita— dels grans mestres del barroc ha estat per a mi d'un gran valor pedagògic tant pel que fa a la dramaturgia musical com a la mateixa escriptura vocal, que ha evolucionat moltíssim, i que ha fet possible que hagi abordat *Wilde* (2015), la meua darrera òpera, des d'una perspectiva totalment nova.

Què té d'especial *Wilde*? És l'obra musical més gran que he fet fins ara, una òpera per a orquestra simfònica, sis cantants i actor mut, de més de dues hores, estrenada el maig passat al 64 Schwetzingen SWR Festspiele, al sud d'Alemanya. El llibret és del dramaturg austríac Händl Klaus. El seu llenguatge és excepcional, una obra d'art en si mateix: que no descriu les coses ni treballa els personatges en complexitat emocional. Quasi no hi trobem una història o acció dramàtica. Els seus diàlegs, compostos sovint per fragments de paraules que els personatges van completant com un puzzle, són més aviat com una mena de respiració íntima, és el temps real. La llengua del moment present esdevé la matèria, de manera realment autotreferencial, i el llenguatge és el personatge.

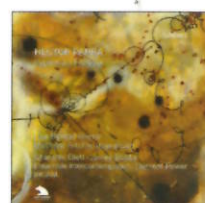
DISCOGRAFIA SELECCIONADA

HÉCTOR PARRA
L'aube assaille
Diversos intèrprets
(Ars Harmonica, 2006)

HÉCTOR PARRA
Piano Trio No. 2 Knotted Fields; Impromptu; Piano Trio No. 1 Wortschatten; L'Aube assaille; Abime - Antigone IV; String Trio. Ensemble Recherche
(Kairos, 2008)

HÉCTOR PARRA
Hypermusic Prologue. A Projective Opera in Seven Planes. Charlotte Ellett, soprano. Janmes Bobby, bariton. Ensemble Intercontemporain. Clement Power, direcció
(Kairos, 2010) 2CD

HÉCTOR PARRA
I. Early Life; II. Stress Tensor; III. Caressant l'Horizon. Ensemble Recherche. Ensemble Intercontemporain. Emilio Pomarico, direcció
(Col Legno, 2012)

▲▲
L'òpera *Wilde*, per a orquestra simfònica, sis cantants i actor mut, és el més gran que he fet fins ara

▲▲
Avui dia vivim una època de síntesi. La vella noció d'avantguarda ha desaparegut

Wilde és una òpera que posa en relleu la fragilitat de la condició humana a través de la degradació física i moral d'un metge sense fronteres, Gunter, que a poc a poc és literalment absorbit per una família estranya, els dos germans i les tres germanes Flick, i el pare, un vell mut. En una època en què la desigualtat mundial s'ha accelerat, en què l'altruisme que ha caracteritzat la nostra espècie i que ha possibilitat la seva expansió planetària es veu constantment burlat, amenaçat per l'egoisme primitiu i per la necessitat instintiva d'eliminar el diferent, de subjugar les minories so-

cials, veig en el llibret de *Wilde*, i també en la potentíssima posada a escena que n'ha fet el genial Calixto Bieito, una imatge que reflecteix el drama humà del nostre present.

Estèticament, cap on es dirigeix la música contemporània? Estudiant la música dels joves compositors ens adonem que els autors que sobresurten estan sempre en relació dialèctica amb els que els han precedit, amb els que han tingut més influència dins el mateix àmbit. Així, per exemple, molts dels compositors italians més brillants nascuts als setanta i sobretot als vuitanta tornen a indagar en la més radical recerca poètica del so mitjantçant una reducció gairebé ascètica dels paràmetres musicals, oposant-se de manera activa als seus col·legues de la generació precedent, molt més eclèctics i acústicament opulents, i abraçant de nou un món més proper a Salvatore Sciarrino, i molt més lluny en el temps, a Giacinto Scelsi. Per contra, a França, després d'un predomini de la música centrada en el control obsessiu de l'altura i en menor mesura del ritme (Pierre Boulez, segona fornada d'espectralistes, IRCAM anys 90), compositors nascuts als seixanta, com Mark André, abracen, de la mà del seu mestre Helmut Lachenmann però desenvolupant un estil personalíssim, la música 'concreta instrumental'. És una línia propera paradoxalment a les concepcions que va desenvolupar Pierre Schaeffer sobre el so i el discurs musical electroacústic als anys cinquanta. I la generació francesa posterior encara ha radicalitzat més

aspectes com la saturació acústica i estructural. En definitiva, aquestes són algunes de les branques que formen un arbre immens. El que sí que trobo que és comú i troncal és que bona part dels compositors d'avui no aborden l'escriptura musical únicament des de l'àmbit simbòlic-discret, propi de la música instrumental occidental de fins ben entrat el segle XX (altures temperades i ritmes escrupolosament quantificats), sinó que entenem la música des d'una perspectiva molt més àmplia, influïda per l'electrònica i la teoria espectral-morfològica, que ens porta a desenvolupar el so en tot el seu espectre, des del més simple (el sinusoidal) fins al més complex i caòtic (el soroll blanc). I és precisament de la fricció entre el desenvolupament constant del color sonor i les diferents formes de tensió dinàmica del discurs que neix l'expressió musical més profunda. Sens dubte, en termes globals vivim una època de síntesi. M'agradaria destacar la potentíssima generació de joves compositors que està sorgint a l'Amèrica Llatina, així com a països de l'Extrem Orient i de l'Europa de l'Est. És clar que ha desaparegut completament la vella noció d'avantguarda que ha durat fins ben entrada la segona meitat del segle XX: un grup d'artistes autosituat al capdavant sota una sèrie de principis estètics més o menys compartits o unificats. La gran quantitat de compositors actius avui i l'extrema comunicabilitat entre tots ells ha enriquit i complexificat enormement el panorama, per sort!

Temporada de Palau 100

UNA MISA UN TANTO AGRESIVA

Barcelona. Palau de la Música. 9-XI-2015. Ensemble Matheus, Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana; Adriana Kučerová, soprano; Josè Maria Lo Monaco, mezzosoprano; Toi Lehtipuu, tenor; Florian Boesch, barítono. Director: **Jean-Christophe Spinosi**. Beethoven: *Missa Solemnis*.

Natural expectación ante la oportunidad de escuchar la *Missa Solemnis* de Beethoven, una obra madura y compleja del genio, una partitura de notorias dificultades, no tanto por la exigencia de las partes vocales —recuérdese el tópico, superficial donde los haya, de que Beethoven no sabía escribir para la voz humana— cuanto por la dificultad de comprensión de una obra de tanta envergadura conceptual. Conceptual decimos y no, o no especialmente, instrumental, pues desde ese punto de vista la versión funcionó

sin problemas con una orquesta especializada en música antigua —no una orquesta sinfónica moderna— con un coro de cámara y los solistas vocales. Orquesta y coro desempeñaron bien su cometido pero una cierta falta de peso se hizo notar en aquella, motivada quizá porque la cuerda estaba demasiado reducida, al menos para concertar bien con los vientos, especialmente con las trompas y trompetas naturales y los poderosos trombones; también una cierta acidez en el sonido. Esto que hemos llamado acidez tiene

que ver con la decepcionante —sobre todo en contraste con las expectativas despertadas— versión que imprimió a la obra el director. Spinosi, cierto, controlaba todas las partes con suficiencia, pero otorgó a la pieza una agresividad, eligió unos tiempos nerviosos y pareció desinteresarse por lo que, a pesar de sus tan beethovenianos clímax, casi asperezas, hay de *cantabile* y también de remansado en ella. La agitación empezó a calmarse en la introducción orquestal del *Sanctus*, con un bello solo de violín y, sobre todo, en el *Agnus Dei*,

esa súplica conmovedora que el director sacó, ahora sí, sin impaciencia, con mesura, con una intervención del barítono de noble y contenida emoción. En general el cuarteto vocal fue correcto, las voces no destacaban por su potencia pero sí se adecuaron estilísticamente en la medida en que la concepción del director lo permitió. El coro se comportó, por su parte, razonablemente bien, con alguna dificultad en las partes agudas, al borde del grito alguna vez.

José Luis Vidal

Temporada de cámara de L'Auditori

LA PERFECCIÓN CONCERTANTE

Barcelona. Auditori. 12.11.2015. **Trío Zimmermann**. Obras de Beethoven, Schubert y Hindemith.

Cuando un solista como Frank Peter Zimmermann, uno de los mejores violinistas de su generación, habituado a brillar en solo o con las mejores orquestas y directores del mundo, funda un trío de cuerdas, seguro que le mueve el amor por ese reducto íntimo de la música que es la de cámara, máxime en esa tan austera formación. Y lo mismo vale decir para los otros dos componentes del trío, el violista Antoine Tamestit y el violoncelista Christian Poltéra, ambos también con un sólido historial como solistas. El resultado de esa asociación roza la perfección. Así se puso de manifiesto en el concierto que comentamos. Zimmermann, desde luego, hace algo más que dar su nombre al Trío; el sonido que obtiene de su instrumento, puro, redondo, con una amplia gama de volúmenes y el vibrato justo, sobresalió de

forma cantante pero sin romper el equilibrio de las partes. Fue así especialmente cuando la propia escritura da al violín la parte del león, como en el primer movimiento del *Trío en si bemol mayor, D581*, en el que Zimmermann contagió a sus compañeros la claridad, la rapidez, la vehemencia (casi beethovenianas, diríamos) con que se produjo, o en el Andante, con el tema melódico confiado al violín. En cambio el Rondó-Allegretto final fue un brillante juego a tres partes, exquisitamente concertado en su vivacidad. Más tarde, el otro trío de Schubert para cuerdas, en la misma tonalidad (D 471) y de un solo movimiento, alcanzó una interpretación de expansivo lirismo. Ambas obras flanqueaban en el programa el imponente *Trío para cuerdas n.º 1, op. 34* de

TRÍO ZIMMERMANN

Mats Bäckér

Hindemith. Solo la exposición del primer tema del primer movimiento (*Toccata*), interpretada con un ímpetu arrollador pero impecable en la claridad conseguida en las texturas, en su veloz *tempo* nos llevó a un universo sonoro complejo, rico en su contrapunto, intenso casi siempre, también en la más reposada intimidad del Andante; más relajado, interpretado con un indefinible punto de ironía el Scherzo, una curiosa pieza escrita toda ella para pizzicatos en sordina con la que parecían

divertirse los tres con una complicidad contagiosa. Porque, conviene decirlo, la manera de hacer música de los componentes del trío, el mirarse unos a otros, el sobrio gesto, casi el guiño cómplice para comunicarse, en fin, la más sólida y refinada capacidad concertante, es algo de lo que hicieron gala en todo el recital, que culminó con el *Trío n.º 1 en sol mayor, op. 9 n.º 1* de Beethoven. El contundente *attacca* con que remata la transición del Adagio introductorio al Allegro, el protagonismo compartido del violín con el violoncelo, tan expresivo melódicamente (dominante aquí y en el inicio del tercer movimiento), o la viola en contrapunto con el violoncelo en el Adagio... Todo en este trío fue una muestra de esa perfección concertante que caracterizó el recital entero.

José Luis Vidal

Scherzo

Aires nórdicos

A Coruña

El cellista Anssi Karttunen estrenó el *Concierto* de Magnus Lindberg.

La OSG, dirigida por Dima Slobodeniouk, ofreció tres obras de Jean Sibelius, en año tan especial para el finés, y el *Concierto para chelo* de Magnus Lindberg, en calidad de estreno y con el solista idóneo para la ejecución de esa obra, Anssi Karttunen. Se maneja con un Francesco Ruggeri de Cremona de 1670. Dentro de sus tendencias encontramos experiencias claramente vanguardistas, así llegamos a Lindberg en su *Concierto para chelo*, cuya interpretación es una prueba de resistencia por sus agobiantes cambios de de evolución. Lindberg probó la escuela serial para distanciarse de ella y tantear con un nuevo clasicismo, impregnando sus composiciones de colorido en concesiones a consideraciones tonales en lo que se refiere a la armonía. Llegó a usar armonías impresionistas con influencias de aportaciones urbanas o conceptos espectrales.

Sibelius suponía pues un relajamiento por su poema sinfónico *Las Océánidas*, obra de apacibles evocaciones mitológicas. *La Sexta Sinfonía*, trabajo sutil y refinado, incorpora como instrumentos fundamentales el arpa y el clarinete bajo y se resolvió conjuntamente con la *Sinfonía n. 7*, en su serie de nueve episodios, encontrándonos ante una forma relativamente abierta y libre, en la que la unidad se determina por un elemento que aparece modificado durante toda la obra.

Ramón García Balado

Anssi Karttunen. Orquesta Sinfónica de Galicia / Dima Slobodeniouk. Obras de Sibelius y Lindberg.
Palacio de la Ópera, A Coruña.

El mes de las grandes violinistas

Barcelona

Ha empezado bien la temporada la OBC, y buena parte de ello se debe a la presencia de directores y solistas jóvenes, bien preparados y con ganas, muchas ganas, de hacer música. Fue el caso del programa del 30 de octubre, en el que Clemens Schuldt dirigió el *Scherzo fantástico* de Suk, el *Concierto para violín n. 1* de Bruch, con Viviane Hagner como solista, y la *Sinfonía n. 3* "Renana" de Schumann. En conjunto, y quitando los metales, Schuldt sacó un buen partido a la orquesta en unas versiones

Isabelle Faust, una de las mejores violinistas de la actualidad.

tan pulcras y bien delineadas como poco dadas al arrebato. Lo mejor fue el Bruch, con una Hagner que hizo que la música fluyera de manera natural y especialmente expresiva gracias a un sonido cálido y de gran belleza.

Una semana más tarde, una de las mejores violinistas de la actualidad, Isabelle Faust, visitó el Auditori para ofrecer el *Concierto para violín n. 1* de Prokofiev, cuya endiablada parte solista abordó con virtuosismo e inventiva no exentas de sensibilidad en el Andantino inicial. Dirigió el veterano Antoni Wit, quien abrió programa con una *Ma mère l'oye* de Ravel matizada y atenta siempre al color, y lo cerró con una *Sinfonía n. 1* de Shostakovich que resaltaba la insolente genialidad orquestal y formal del compositor, así como ese dramatismo latente que constituiría uno de sus sellos característicos.

Juan Carlos Moreno

Viviane Hagner, Isabelle Faust. OBC / Clemens Schuldt, Antoni Wit. Obras de Suk, Bruch, Schumann, Ravel, Prokofiev y Shostakovich.
L'Auditori, Barcelona.

Beethoven históricamente informado

Barcelona

De un tiempo a esta parte, el Palau de la Música Catalana ha decidido que sus formaciones corales trabajen con conjuntos internacionales y realicen giras con ellos. Es una excelente idea, y necesaria, tanto para llevar el nombre de esta centenaria institución musical más allá de las fronteras nacionales como para que esas formaciones crezcan artísticamente. Es lo que pasó el 9 de noviembre con el Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana, que bajo la dirección de Jean-Christophe Spinosi, ofreció una obra tan exigente para el coro como es la *Missa Solemnis* de Beethoven, luego llevada en gira a Aix-en-Provence y Dortmund. La versión, como no podía ser menos con este director

y una orquesta de instrumentos históricos como es el Ensemble Matheus, fue de las filológicamente bien informadas, si bien con ese plus de agresividad y contraste que tanto caracteriza la forma de dirigir de Spinosi. A pesar de cumplir a meritoria altura, el coro sufrió, pues a sus voces les falta color, peso y flexibilidad, con lo que más de una vez se vieron desbordadas por el *tempo* vertiginoso que imprimía el director, cuando no tapadas por la orquesta. Los solistas, correctos y sacrificados a la labor de conjunto.

Juan Carlos Moreno

Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana. Adriana Kucerová. Josè Maria Lo Monaco. Topi Lehtipuu. Florian Boesch. **Ensemble Matheus / Jean-Christophe Spinosi.** Obras de Beethoven.

Palau de la Música Catalana, Barcelona.

De Civitate lucis

Granada

La soprano granadina Magdalena Llamas.

Los Encuentros Manuel de Falla, en su edición de este año, se centran en el centenario del estreno de *El amor brujo*, que fue magníficamente interpretado por Arturo Tamayo al frente de la Orquesta Ciudad de Granada. También se estrenó *De Civitate lucis* de José García Román, una obra inteligente que ahonda en el alma del compositor. Esta música es la continuación de una serie de piezas que inició el compositor en el año 2000 y que con el estreno de esta noche llega a su undécima entrega. Escrita para orquesta de cuerdas, cuatro instrumentos de viento y gran sección de percusión, los vientos (flauta/pícolo, clarinete, trompeta y trompa) se sitúan fuera del núcleo orquestal; al tocar desde cuatro esquinas de la sala crean un espacio sonoro más amplio, en el que el espectador se encuentra sumergido. La obra se inicia con un breve fragmento escrito para cuarteto de cuerdas, que es en sí un aforismo de toda la obra. A partir de esta idea primigenia la orquesta se va expandiendo, y en su desarrollo incluye momentos de una escritura puntillista de las cuerdas junto a los motivos melódicos de los vientos, frente a otros fragmentos de una rica textura orquestal en los que la sonoridad de la sección de percusión resulta imprescindible para desarrollar el discurso semántico de la obra.

La originalidad de la partitura y la buena interpretación de la OCG con Arturo Tamayo al frente fue muy valorada por el

público asistente, que ovacionó prolongadamente al conjunto y a su autor, quien tuvo que subir dos veces al escenario ante la insistencia de los aplausos.

Gonzalo Roldán Herencia

Magdalena Llamas. Orquesta Ciudad de Granada / Arturo Tamayo. Obras de R. Halffter, García Román y Falla.

Encuentros Manuel de Falla. Auditorio Manuel de Falla, Granada.

La importancia de los directores invitados

Las Palmas de Gran Canaria

Adriana Ilieva, viola solista en el *Concierto de Bruch*.

En los últimos años, la Orquesta Filarmónica de Gran Canaria ha logrado reunir una envidiable nómina de directores invitados, muchos de los cuales han repetido, con resultados excelentes, que han elevado el interés de las temporadas de abono frente al dispar desempeño del titular y el principal director invitado.

Lang-Lesing, habitual en los últimos años, nos brindó un programa germánico que inició con la *Obertura Trágica* de Brahms, admirable en su alternancia de lirismo y sombrías turbulencias. Dos de los mejores solistas del conjunto, la viola Ilieva y el clarinete Cavallin, dieron buena cuenta de sus muchas cualidades en un *Doble Concierto* de Bruch de aprovechada escritura instrumental. La *Quinta Sinfonía* de Mendelssohn fue brillante colofón, en una lectura admirablemente cantada, con la dosis justa de solemnidad y grandeza.

El debut de Manuel Hernández Silva ha sido una de las mejores sorpresas de los últimos años. Su técnica envidiable y claridad de concepto le permitieron recrearse en innumerables detalles sin desequilibrar el concepto global de las piezas interpretadas. Tras una curiosa marcha *Oriente y Occidente* de Saint-Saëns, *Redes de Revueltas* fue un abigarrado mosaico de colores ofreci-

@RevistaRITMO

#LosTweetsdeRITMO

Comparte con nosotros tus opiniones y tus preferencias, visítanos en nuestro Twitter y acércate al mundo de la música desde otra perspectiva...

<https://twitter.com/RevistaRITMO>

Placa para Claudio Prieto

El compositor Claudio Prieto tendrá una placa en el edificio donde vivió en Madrid (calle García de Paredes 86). De este modo se quiere dejar constancia gráfica de la importancia que tuvo su figura para la composición española. El autor vivió en el inmueble desde 1982 hasta el 5 de abril de 2015, fecha en la que falleció. En el acto de presentación de la placa homenaje, celebrado en la SGAE, estuvieron presentes, entre otros, Zulema de la Cruz, Tomás Marco, Consuelo Díez, Agustín González-Acilu, Carlos Cruz de Castro y Jesús Villa Rojo.

@GonzaloPCH
@HanniganBarbara en #LaVoixHumaine de Poulenc en la @operadeparis Camaleónica!

De aire y luz

El sello Orpheus, de Félix Ardanaz, ha sacado nue-

vo disco. *De aire y luz* es el trabajo de María Eugenia Luc, que fue presentado en almuerzo de prensa, al que asistió RITMO. En este trabajo, Luc resume así su experiencia en torno al Chi Kung. En la grabación colaboran la Orquesta Sinfónica de Euzkadi, el cuarteto Sigma Project y el Ensemble Kuraia.

@TheRoyalBallet

Drama on and off the pitch this season for @ChelseaFC captain John Terry - he joined us for #ROHromeo this week.

El capitán del Chelsea F.C. estuvo en una sesión de ballet del Royal Ballet, viendo el *Romeo y Julieta*. Que las estrellas del fútbol se acerquen a la cultura es raro, pero seguro que anima a otros a ir por donde ellos van...

Nueva directiva de FESTCLÁSICA

La Asociación Española de Festivales de Música Clásica, FESTCLÁSICA, eligió su nueva junta directiva, cuya composición queda formada de la siguiente manera: presidente, Oriol Aguilà (Festival Castell de Peralada); vicepresidenta, Valentina Granados (Festival Internacional de Santander); secretario: Javier Pereira (Festival Ibérico de Badajoz); tesorero, José Manuel Aceña (Otoño Musical Soriano); vocales, Montse Faurá (Festival Torroella de Mont-

grí), Patrick Alfaya (Quincena Musical de San Sebastián), Jorge Culla (Festivales del Escorial) y Manuel Ferrand (Festival de Música Española de Cádiz).

<http://www.festclasica.com/>

@sarahwillis

A rose between two horns...
@BerlinPhil @philharmonie
#BerlinPhilHorns

Desde @RevistaRitmo juraríamos que quien es la rosa entre las trompas no es otro que el violista murciano Joaquín Riquelme @JRiquelmeViola, otra "víctima" de las bromas de Sarah Willis...

El pianista más bajo del mundo

Pau Gasol, nuestro deportista más melómano, asistió al recital que ofreció Evgeny Kissin en Chicago, al término del cual pudieron fotografiarse juntos... Bravo por el ejemplo de Pau, al que felicitamos desde esta revista por sus éxitos deportivos y le deseamos lo mejor en su temporada con los Bulls.

Nace la JOSB

La JOSB (Joven Orquesta Sinfónica de Barcelona), bajo la dirección musical y artística del director de orquesta barcelonés Carlos Checa, se

presentó el pasado mes de octubre en la sala Foyer del Gran Teatro del Liceo. Durante esta temporada contará con directores invitados como Josep Caballé, Joshua Dos Santos y Salvador Brotons.
www.josb.cat

@lang_lang

One more - more kid friendly - Super Lang Lang! #HappyHalloween
El pianista chino nos sorprende con su peculiar visión de Halloween...

Busto para Victoria

La soprano Victoria de los Ángeles ya tiene un busto en el Palau de la Música Catalana. La presentación del mismo se ha realizado en la sala Lluís Millet, coincidiendo con el décimo aniversario de la muerte de la soprano. Organizado por el Palau de la Música Orfeó Català y con la colaboración de la Fundación Victoria de los Ángeles, el acto quiso rendir un homenaje a la soprano barcelonesa que, durante su carrera profesional, fue aclamada en los mejores teatros de ópera del mundo.

@DGclassics

"What's done cannot be undone." @AnnaNetrebko and #ZeljkoLucic in #Macbeth @MetOpera: <http://bit.ly/NetrebkoMacbeth>
Anna Netrebko como Lady Macbeth para el Met...

EVENTOS

ABAO-OLBE inaugura con *Don Carlo*

El 24 de octubre levantó el telón la temporada 2015-16 de la Asociación Bilbaína de Amigos de la Ópera, y lo hizo con una función de gala de *Don Carlos* (ver crítica en página 54). Convertido ya en un evento tradicional, la inauguración de la temporada bilbaína contó con la presencia del alcalde de la ciudad, Juan Mari Aburto, además de una amplia representación del empresariado y de la sociedad civil entre los que se encontraban Peio Belausteguigoitia, director Territorial Norte del BBVA y señora; Mercedes Baptista y Santiago de Ybarra, presidente de honor de Vocento; Asís Canales, director de compras y seguros de Iberdrola y señora; Javier Chalbaud y Maite de la Fuente, vicepresidentes

Juan Mari Aburto, alcalde de Bilbao; Nekane Alonso, concejala de Cultura; Ana Otadui, presidenta de las Juntas Generales de Bizkaia; Arantza Díez, Lorea Bilbao, diputada de Cultura; Juan Carlos Matellanes, presidente de ABAO-OLBE; Cristina Uriarte, consejera de Educación, Política Lingüística y Cultura del Gobierno Vasco; y Rafael Pardo, director de Fundación BBVA

Reportaje gráfico: ABAO-OLBE / Enrique MORENO ESQUIVEL

Begoña Ruiz de Erenchun (ABAO), Delia Quintanilla y Maite de la Fuente (ABAO)

Cesidio Niño, director artístico de ABAO; Rafael Pardo y Juan Carlos Matellanes

de ABAO; Carmen Corra; María Luisa Molina, gerente de ABAO; Susana Rodríguez Vidarte, consejera de BBVA; Rafael Pardo, director de Fundación BBVA; Emiliano López Atxurra (Petronor), José María Vázquez

Eguskiza (ABAO), Ana Otadui (Juntas Generales de Bizkaia), Cristina Uriarte (Gobierno Vasco), Begoña Ruiz de Erenchun (ABAO), José Antonio Isusi (ABAO), Carmelo Flores (ABAO), José Ramón Lizarraga y Pilar Aresti. ■

Y Victoria volvió al Palau

El 12 de noviembre el Palau de la Música Catalana rindió homenaje a Victoria de los Ángeles con la colocación de un busto de la recordada intérprete en la sala Lluís

Antoni BOFILL

Millet del Palau. En el acto glosaron la figura de la legendaria cantante española los periodistas Jaume Comellas y Josep Cuní, además de la presidenta de la fundación que lleva el nombre de la cantante, Helena Mora. La ceremonia fue presentada por la presidenta de la Fundación Orfeó Català-Palau de la Música, Mariona Carulla, y estuvo amenizada por un recital de la mezzosoprano Nancy Fabiola Herrera y el barítono Enric Martínez Castignani acompañados de los pianistas Maria Mauri —becada por la Fundación de Victoria— y Rubén Fernández Aguirre. ■

Antoni BOFILL

Estreno de *Tres nombres de mujer* en el Teatro Arriaga

En el primer concierto del VI Ciclo de *Lied* del Teatro Arriaga de Bilbao, el pasado 2 de noviembre (ver crítica en página 64), la soprano Miren Urbieta y el pianista Rubén Fernández Aguirre estrenaron el ciclo de canciones *Tres nombres de mujer*, de Antón García Abril, dedicadas al destacado pianista vasco, Premio ÓPERA ACTUAL 2010. Las piezas están escritas sobre poemas de Bernardo Atxaga —*Ainhoa*, en euskera—, Blas de Otero —*Mademoiselle Isabel*— y Ángela Figuera, *Begoña*, textos escogidos por el propio Fernández Aguirre. ■

Rubén Fernández Aguirre, Bernardo Atxaga, Miren Urbieta y Antón García Abril después del recital en Bilbao

Enrique MORENO ESQUIVEL

Algunos de los intérpretes de *L'elisir d'amore* en Vigo

Producciones Telón volvió un año después con otro donizetti y buena parte del elenco de la última *Lucia di Lammermoor*. Así, **María José Moreno** (Adina), con su elegancia y clase volvió a llevarse la palma, mientras que el tenor **Miguel Borrallo**, pese a su gran entrega gestual y buen fraseo, quedó lastrado por un sonido escasamente apoyado en máscara y poco proyectado. Tampoco ayudó la dirección de **Francisco A. Moya** frente a la Sinfónica Vigo 430, tapando a los cantantes y sin encontrar el sonido refinado que requiere la obra. Gustó la propuesta de **Ignacio García**, realizando una buena dirección actuarial en un montaje con escenario y vestuario muy coloridos, a modo de cuento. Haciendo guiños localistas, sugirió trasladar la acción a la aldea de Vigo y ofrecer un elixir de albariño, que un bailón **Luis Cansino** (Dulcamara) se encargó de elaborar, componiendo una soberbia actuación. Triunfó junto a él **Antonio Torres** en el rol de un Belcore bien actuado y cantado, salvo alguna desafinación en las agilidades. El coruñés Coro Gaos, con cantera de cantantes muy jóvenes, se mostró desequilibrado en cuanto a cuerdas, lo que repercutió en densidad vocal y madurez escénica. Correcta **Eva Tenorio** como Gianetta. El abarrotado recinto se puso al final en pie ovacionando a los artistas y a un Luis Cansino reivindicativo sobre el apoyo que la ópera precisa en Vigo. * **C. A.**

recitales y conciertos

A Coruña

TEMPORADA LÍRICA

Recital **Ramón VARGAS**

Obras de Liszt, Falla, Leoncavallo, Cilèa, Respighi, Mascagni y otros. M. Baktouridze, piano. TEATRO ROSALÍA, 29 de octubre

Recital de intensidad y brillo desigual. Los sonetos de Petrarca de Liszt avanzaron un **Ramón Vargas** de voz brillante y exquisito fraseo que se difuminó con las canciones de Falla

—originalmente para soprano—, desvaídas, faltas de gracia y alma. Tras el descanso vino un *crescendo* continuo. Las piezas italianas fueron caldeando el ambiente —bellísimas la “*Serenata*” de Mascagni o “*Ideale*” de Tosti—, con el intérprete encontrando la inspiración, rematadas con la mexicana “*Estrellita*” de Manuel M. Ponce, concluida sobre la media voz. Fue la página más aplaudida del programa. Fuera de él, el mejor Vargas. Es harto difícil encontrar un “*Il mio tesoro*” mejor cantado que la primera propina, con variaciones, agilidades y un control perfecto de la emisión. Tras él, la gran aria del *Ballo in maschera*, de muchos quilates por fraseo y matices. Su “*Te quiero, dijiste*” enamoró al público —escaso—, que se entregó definitivamente con “*La Danza*” de Rossini que bajó el telón. El acompañamiento de **Mzia Baktouridze** pecó en ocasiones de pisar demasiado el pedal. * **José Luis JIMÉNEZ**

Barcelona

GRAN TEATRE DEL LICEU

Concierto **Christian GERHAHER**

Obras de Mozart. L. Coppola, clarinete. Freiburger Barockorchester. Dir.: G. Von der Goltz. 20 de octubre

En contraste con la reducida audiencia que tuvo su ya lejano debut en Barcelona, **Christian Gerhaher** consiguió llenar el Liceu. Su creciente notoriedad internacional y su cada vez mayor presencia en el panorama discográfico pueden haber hecho el milagro, pero lo cierto es que este concierto, íntegramente

mozartiano, fue recibido con entusiasmo. El Mozart de Gerhaher es desmenuzado hasta sus últimas consecuencias en un proceso de análisis del texto —algún disculpable desliz de letra aparte— y de destilación de la música que en su sofisticada lectura acaban recordando el preciosismo de Fischer-Dies-

Christian Gerhaher kau. Su dominio de la expresión y el acento le acreditan, con todo, de intérprete ideal de este repertorio. Quizá en algún momento se hubiera agradecido más espontaneidad y menos cálculo en la emisión, pero los resultados fueron admirables. Especialmente acertado en el enfoque de las arias de Guglielmo en *Così fan tutte* —añadiría como propina “*Donne mie, la fate a tanti*” a la programada “*Rivolgete a lui lo sguardo*”—, alternó con igual facilidad los dos personajes de *Don Giovanni* y *Le nozze di Figaro*, siempre con una dicción pluscuamperfecta. Exhibición también de la estupenda Freiburger Barockorchester dirigida por **Gottfried von der Goltz** desde el primer atril, y no menor la del virtuoso **Lorenzo Coppola**, que explicó al público las características de su *clarinetto d'amore*. En el *adagio* central del *Concierto K. 622* aleteó en la sala un auténtico halo de poesía.

* **Marcelo CERVELLÓ**

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Concierto **Cecilia BARTOLI**

Obras de Vivaldi, Raupach, Galuppi, Hasse, Araia y Porpora. I Barocchisti. Dir.: D. Fasolis. 3 de noviembre

Una fiesta siempre es una fiesta. Y si antes la anfitriona que llevaba a su público de la mano para llenar las salas de concierto barcelonesas era Jessye Norman, ahora **Cecilia Bartoli** preside las celebraciones, en su caso de los hallazgos musicológicos que ella misma protagoniza y divulga. Se anunció una leve indisposición, pero el resultado apenas se notó. Su escogido vestuario,

por otra parte, tuvo la guinda final del atuendo ruso para la segunda propina, otra aria de la *Altsesta* de Hermann Raupach. Salvo algún asomo de veladura en la proyección, Bartoli pudo admirar a propios y extraños con la proverbial delicia de su fraseo, su extraordinaria musicalidad y una línea de canto que no necesita recrearse en un *coccode* cada vez más artificioso para cautivar. Variada y espontánea en las arias de Vivaldi —en la de *Orlando furioso* compartiría protagonismo con el virtuosismo de Jean-Marc Goujon y su flauta—, fue aplaudida en las de Raupach en ruso y en italiano y se recreó en las joyas de Araia, Porpora y Hasse para acabar regalando como *encore* un aria del *Tas-silone* de Steffani. Para adornar la torta, la muy expresiva gestualidad de Diego Fasolis y el minucioso y entusiasta trabajo de sus Barocchisti hicieron que la fiesta fuese aún más lujosa. * M. C.

L'AUDITORI

SIMFONOVA. NOMÉS PER A UNS QUANTS?

X. Aguilar, S. Blanch, J. Fadó, M. Ortega. Dir.: D. Antolí. 1 de noviembre

L'Auditori de Barcelona, lleno hasta los topes, acogió este espectáculo que se desarrolló con perfección milimétrica. El mensaje que el periodista y divulgador Marcel Gorgori quiere transmitir al gran público es claro y contundente: desarmar los mitos que rodean al mundo de la ópera, su supuesta dificultad y la idea de que es un espectáculo elitista. Lo demuestra con variados ejemplos, temas interpretados —desde Händel hasta el siglo XX— muy conocidos gracias a anuncios, al cine y a la televisión y haciendo cantar a cuatro solistas. Maribel Ortega interpretó la temible “*Casta diva*” de Bellini, Josep Fadó dejó oír un espectacular “*Nessun dorma*”, Xavier Aguilar cantó el brindis del Toréador de *Carmen* y Sara Blanch demostró alta calidad en “*O mio babbino caro*”. Todos intervinieron en otros pasajes operísticos y el coro, compacto y eficiente, acompañó y ofreció el célebre “*Va, pensiero*”. Y no todo fue repertorio fácil, porque Gorgori supo encandilar al público con el concertante del final del segundo acto de *La Rondine*, de Puccini, con el que demostró que para gustar de la ópera basta con escuchar y dejarse llevar * Roger ALIER

Bilbao

TEATRO ARRIAGA

Recital Miren URBIETA

Obras de García Abril, Berg, Strauss, Lavilla y Garbizu. R. Fernández Aguirre, piano. 2 de noviembre

Inició este recital Miren Urbietta cantando exquisitamente las *Siete primeras canciones* de Alban Berg y siguió con cuatro de las más conocidas de Richard Strauss. Pero el gran interés estaba en el estreno de tres bellas canciones —acogidas calurosamente— de Antón García Abril, presente en el acto, sobre textos de poemas de Bernardo Atxaga, Blas de Otero y Ángela Figuera que evocan el recuerdo de tres mujeres (Isabel, Ainhoa y Begoña). La soprano interpretó este repertorio con preciosa voz y gran encanto. Rubén Fernández Aguirre, destinatario de esas tres canciones, llevó el recital con su segura maestría. Finalizaron con un grupo de canción vasca. * José Miguel BALZOLA

Concierto Raquel ANDUEZA

Obras de Du Bailly, Murcia, Hidalgo, Briceño y otros. La Galanía. 16 de noviembre

Solo una tarea encomiable de musicología puede dar pie a tan especial y bello concierto: se ha investigado, recuperado, adaptado y —si se precisaba, reconstruido— una preciosa muestra del panorama musical de los

siglos XVII y XVIII español; sobre todo del cantar popular de aquel tiempo. La Galanía —violín, guitarra, tiorba, arpa y percusión— es un grupo idóneo e ideal por timbre y sensibilidad. Lo demostraron en tres piezas instrumentales y en las once tonadas y cantares en que sustentaron la voz y el decir de Raquel Andueza, que moduló su línea fuese descarada o delicada, cómica o amorosa, siempre exquisita en la emisión y en la expresión y admirable en la vocalización: no se perdió una sílaba del texto. * J. M. B.

EUSKADIKO SINFONIA

Concierto Lola CASARIEGO

Obras de Mozart, De Pablo y Falla. Dir.: J. R. Encinar. PALACIO EUSKALDUNA, 4 de noviembre

Tras Mozart y De Pablo, Lola Casariego hizo una breve pero bella intervención vocal, *a cappella*, en la “*Ronda Infantil*” de la Introducción de *El sombrero de tres picos*. Con una preciosa voz, equilibrada, potente y expresiva, se lució, como después lo haría en la “*Copliilla del cuco*”, bien audible aunque cantada desde bambalinas, sonando a la vez que la Orquesta en escena. Un regalo de voz y estilo. Convincente lectura la del maestro José Ramón Encinar de esta versión, la completa, raramente oída, del original ballet. * J. M. B.

Las Palmas de Gran Canaria

FESTIVAL DE MÚSICA ANTIGUA

Concierto LAS HESPÉRIDES

Obras de Scarlatti, Corbetta y Martín y Coll. TEATRO PÉREZ GALDÓS, 5 de noviembre

NOCHES DE ESTRENO

Joan TOMÁS

Diciembre viene cargado de grandes eventos líricos, como esos conciertos de **Marie-lla Devia** en A Coruña dirigida por **José Miguel Pérez-Sierra**, la gira de **Roberto**

Alagna por varias ciudades de España, la de **Anna Prohaska** por Barcelona y Valladolid, los conciertos de **Bejun Mehta** y **Peter Mattei** en el Real (este último con **Pablo Heras-Casado** a la batuta), los recitales de **Ewa Podles** y **Hanno Müller Brachmann** en el Teatro de La Zarzuela, los de **Matthias Goerne** junto a la OCNE en el Auditorio Nacional o el Concierto de Navidad de la Fundación Excelentia en el Teatro Real, con **Olga Peretyatko**. A ellos se suma la galal lírica en homenaje a Alfredo Kraus en Bilbao o las propuestas del CNDM de la mano de **Monica Groop**. Esta entidad convoca además una audición del oratorio *Susanna* de Händel, ya que esta Navidad no todo es *El Mesías*. El Liceu, por ejemplo, opta por el oratorio *El pessebre*, de Pau Casals y el Palau barcelonés por la zarzuela *La santa espina* (Morera). Hay más del género castizo en el Arriaga de Bilbao (*La corte de Faraón*), en el Teatro de La Zarzuela de Madrid (continúa *La del soto del parral*) y en el Maestranza de Sevilla (*Los diamantes de la corona*), mientras que en los Teatros del Canal se opta por la opereta *La viuda alegre* en la versión de **Emilio Sagi**, género al que también se apunta el Arriaga con *Une éducation manquée* (Chabrier).

La ópera reina en el Liceu barcelonés con *Lucia di Lammermoor* y el debut de **Juan Diego Flórez** en el papel de Edgardo junto a la Lucia de **Elena Mosuc** que podrá verse en cines el 23 de diciembre y que cuenta con un segundo reparto encabezado por los españoles **María José Moreno** e **Ismael Jordi**; en el Real de Madrid con ese *Rigoletto* acabado de estrenar; en la Ópera de Oviedo con un esperado *Il duca d'Alba* (con **José Bros**, **Ángel Odena** y **María Katzarava**, ver previa en páginas 46 y 47); en Vigo con el programa doble *Cavalleria rusticana* / *Pagliacci* a cargo de cantantes españoles; en la Ópera de Tenerife con *Maria Stuarda* en versión de concierto (**Y. Auyanet**, **C. Albelo**; **E. Pidò**) y en Palau de les Arts de Valencia, con ese *Macbeth* protagonizado por **Plácido Domingo**, y por *Silla*, de Händel, a cargo de solistas del Centre de Perfeccionament del coliseo. * **Pablo MELÉNDEZ-HADDAD**

DIAMANTES SEVILLANOS

El Teatro de La Maestranza de Sevilla nunca se olvida de la zarzuela en su programación. Este mes aterriza en el coliseo hispalense *Los Diamantes de la Corona*, del maestro Barbieri, con un reparto encabezado por **Sonia De Munck**, **Cristina Faus** y **Carlos Cosías**, bajo la dirección de **Oliver Díaz** y en un montaje de **José Carlos Plaza**.

2/XII

Teatro de La Zarzuela / Jesús ALCÁNTARA

hildarte.wix.com

UNA ESPINA SANTA

El Palau de la Música Catalana de Barcelona apuesta por un redescubrimiento: la desconocida pieza de *teatre líric català* de **Enric Morera** *La santa espina*, a cargo de la Simfònica del Vallès con **Anna Alàs** y **David Alegret**.

2/XII

Joan TOMÁS

FARAÓN VUELVE A BILBAO

Ya se ha convertido en un clásico. La zarzuela *La corte de faraón* en versión de **Emilio Sagi** vuelve este mes al escenario del Teatro Arriaga, ello al día siguiente de ofrecer la opereta de **Chabrier** *Une éducation manquée*.

11/XII

Teatro Arriaga

IL DUCA ASTURIANO

La Ópera de Oviedo continúa ampliando su repertorio y este mes lo hace con una propuesta que tendrá eco internacional: la recuperación de la olvidada *Il duca d'Alba*, de **Donizetti**, con las voces del tenor barcelonés **José Bros**, el barítono de Tarragona **Ángel Odena** y el debut en España de la soprano mexicana **María Katzarava**.

13/XII

Ópera Vlaanderen / Arminie AUGUSTIJNS

REVISTA MUSICAL CATALANA

Actualitat, Simfònic, Temporades i festivals

Quarta temporada de concerts de l'Orquestra Camera Musicae al Palau de la Música Catalana

Redacció on 21 gener, 2016 / Comments closed

L'OCM, en un concert al Petit Palau

El violoncel·lista Asier Polo obrirà el proper 30 de gener la temporada del 10è aniversari de l'OCM.

L'Orquestra Camera Musicae (OCM) de Tarragona presenta la quarta temporada consecutiva de producció pròpia a Barcelona amb sis concerts al Palau de la Música Catalana. Els programes inclouen obres del repertori clàssic i l'estrena de dues obres de compositors catalans, a més de la col·laboració amb l'Orfeó Català i el Cor Jove de l'Orfeó Català. Els concerts tindran lloc entre els mesos de gener i maig d'aquest 2016, any en què la formació celebra el seu **desè aniversari** presentant un total de deu noves produccions i una cinquantena de concerts en el transcurs de la temporada 2015-16.

El violoncel·lista basc Asier Polo és el solista convidat del primer concert de la temporada de l'OCM al Palau de la Música Catalana

L'OCM, el director titular de la qual és Tomàs Grau, iniciarà el seu cicle a Barcelona, a la Sala de Concerts del Palau (20,30 h), el proper dissabte 30 de gener amb

el violoncel·lista basc Asier Polo com a solista convidat. Polo interpretarà el *Concert per a violoncel i orquestra* de l'anglès Edward Elgar; completarà el programa la *Simfonia núm. 3, op. 97, "Renana"* de Schumann. Obres que s'oferiran el dia abans, 29 de gener, al Teatre Tarragona, i el 31 de gener a l'Auditori de l'Hospitalet de l'Infant.

Entre les altres propostes, destaca el tercer programa, que celebrarà pròpiament l'aniversari de l'OCM. S'hi convidarà dos dels cantants catalans amb presència a l'escena internacional, la soprano manresana Núria Rial, que repeteix col·laboració amb l'orquestra, i el baríton tarragoní Àngel Òdena. Ambdós cantants i el Cor Jove de l'Orfeó Català seran els protagonistes d'aquest concert especial d'aniversari el diumenge 6 de març, a la Sala de Concerts (18 h). Sota la direcció de Tomàs Grau, els intèrprets oferiran l'obra amb què l'OCM es presentava al públic fa una dècada: el *Requiem* de Gabriel Fauré. Completarà el programa la *Simfonia núm. 4, op. 36* de Txaiovski.

L'Orfeó Català celebrarà el seu 125è aniversari amb l'OCM, amb un programa monogràfic d'obres del seu titular, Josep Vila i Casañas

També cal destacar que en el cinquè programa l'OCM se suma a la celebració del 125è aniversari de l'Orfeó Català. Sota la batuta del titular de l'Orfeó, Josep Vila i Casañas, cor i orquestra oferiran obres del mateix Josep Vila: *Te Deum*, *El mirador* i l'estrena *Veni Creator Spiritus*. Els solistes vocals seran la soprano Marta Mathéu, la mezzosoprano Gemma Coma-Alabert, el tenor Joan Cabero i el baix Josep-Ramon Olivé. Serà el diumenge 8 de maig a la Sala de Concerts (18 h), corresponent al Cicle Coral Orfeó Català.

El segon concert, el divendres 26 de febrer (Petit Palau, 20.30 h), tindrà com a director convidat Jordi Mora; inclourà *La mort i la donzella* de Schubert i el *Divertimento op. BB118 per a orquestra de corda* de Bartók. El quart concert, el divendres 16 d'abril (Sala de Concerts, 20.30 h), comptarà amb Massimo Spadano com a violí solista i director per interpretar el *Concert per a violí i orquestra núm. 1* de Mozart, a més de la *Música aquàtica* de Händel i *La passione* de Haydn. Finalment, el darrer concert, el divendres 20 de maig (Petit Palau, 20.30 h) tindrà el clarinetista Miquel Ramos com a solista, i en programa el *Concert per a clarinet* de Nielsen, amb el director José Rafael Pascual-Vilaplana com a batuta convidada; la vetllada es completarà amb l'estrena *La nit dels dyps* de Manel Gil-Inglada i *Metamorfosis* de Richard Strauss.

Sobre l'Orquestra Camera Musicae

L'**Orquestra Camera Musicae (OCM)** de Tarragona, fundada el 2006, va néixer en el marc de la companyia d'òpera del mateix nom amb l'objectiu de participar en les seves representacions operístiques. El setembre de 2007 es va presentar al públic en solitari. D'ençà de la temporada 2008-09, organitza la seva pròpia temporada de concerts, amb caràcter estable, tot compaginant el repertori clàssic amb la descoberta de noves obres i de nous compositors. La temporada 2009-10 va iniciar el seu projecte de residència a l'Auditori de l'Escola Municipal de Música Pau Casals del Vendrell, actualment vigent.

L'OCM ha gaudit d'una gran rebuda del públic i ha estat seleccionada per a cites de la importància del Festival Internacional de Música Pau Casals del Vendrell, San Miguel Mas i Mas Festival, Festival de Música de Llívia, Festival Interludi de Calonge o Festival de Rialp, entre d'altres. Així mateix, ha actuat en sales de concerts com l'Auditori de Barcelona, Auditorio Nacional de Madrid i Palau de la Música Catalana, on produeix la seva pròpia temporada d'ençà de la 2012-13. Recentment ha realitzat una gira de concerts per diferents ciutats d'Alemanya, Txèquia i Suïssa.

Paral·lelament a la seva activitat concertística, l'OCM ha enregistrat els discs *Mediterráneo*, *Un conte de Nadal* i *De Catalunya al món*, i prepara el de l'òpera *Alba eterna* del pianista i compositor Albert Guinovart. Des de l'inici, Tomàs Grau n'és el director titular i artístic, i des de la temporada 2014-15, Jordi Mora és el principal director convidat de la formació.

El preu de les entrades és de 25 i 20 euros per als concerts a la Sala de Concerts del Palau, excepte el concert d'aniversari de l'OCM, tercer programa: 35 i 25 euros. Els concerts al Petit Palau tenen un preu únic de 15 euros. **Els subscriptors de la «Revista Musical Catalana» tenen un descompte del 25% en la**

compra d'entrades a les Taquilles del Palau de la Música. Per a més informació sobre el cicle de concerts i el preu d'abonaments i descomptes per a diversos col·lectius: www.palaumusica.cat.

[Tweet](#)

Revista Musical Catalana © 2013 All Rights Reserved

Outspoken theme by [Wpshower](#)